

CHARITNÍ POSEL

Oblastní charita
Pardubice

30 let
pomáháme

Vydává Oblastní charita Pardubice / 10. ročník 2022/2023 **ZDARMA**

Duchovní slovo otce Josefa Suchára

Charita slaví 30 let

Dozrála, dospěla do pestrosti a krásy. Je na co být hrdý. Je co slavit. Byl jsem požádán o zamyšlení nad tímto tématem.

V hlavě se mi honí stovky příběhů a tváří, se kterými jsem se setkával a mohl sdílet radosti i strasti života v Charitě. Mohl jsem se radovat, obdivovat i žehnat. Jsem velice rád, že se podařilo a stále daří rozvíjet a hledat nové cesty jak žít Charitu.

Charita není jen instituce církve.

Je tou polní nemocnicí papeže Františka.

Je živým Evangelium, které může pochopit každý.

Je milosrdným samaritánem z Ježíšova příběhu, který jí do vínku dali zakladatelé.

Ale hlavně je společenstvím lidí, hledajících jak to udělat přes všechny různosti, omezení, slabosti a protivenství. To mi přijde nejkrásnější.

Určitě jsou k dispozici statistiky, kolika lidem se pomohlo, co se vybudovalo, kolik peněz to stálo i kolik lidí se na tom podílelo. Jenže moc dobře víte, že mnohdy s jedním člověkem je daleko více práce a sebere Vám mnohem víc sil jak deset dalších.

Vím, že ne vždy se vše daří dokonale.

Vím, že se musí řešit konflikty s kolegy i nepříjemné a bolestné odchody.

Jsme jen chybní lidé. To je ale podle mne ten důkaz Boží přítomnosti a jeho všemohoucnosti.

Přes to všechno Charita pořád žije a roste. A to je super. To je prostě Boží.

Moc Vám za to děkuji a přeji stále neutuchající sílu znovu a znovu, den co den nepřestat v hledání nových cest, aby to šlo.

S vděčností vzpomíná a žehná P. Josef Suchár. Š.f.n.

S vděčností a láskou Slovo ředitelky

Vážení přátelé,
žasnu. Třicet let Oblastní charity Pardubice. Když jsem nastoupila, byly jsme tři zdravotní sestry, jedna pečovatelka. Je to pro mě neuvěřitelné, jak jde rychle čas, kolik úžasných lidí potkáváme, kolik lidí naplňuje pomáhat, kolika lidem to dává smysl. Kolika lidem jsme mohli pomoci, vždyť dobro tady zůstává. Jsem velmi vděčná za ten čas, jsem vděčná za projekty, které se podařily, za tým lidí, kteří spolupracují.

I když poslední léta byla těžká kvůli epidemii nebo uprchlické krizi, žasli jsme nad štedrostí Čechů, jen v našem území darovali 30 tun potravin, které jsme v KACPU rozdali, zapojilo se 300 dobrovolníků, kteří pomáhali. Kolik je dobra v každém člověku, nebo je to obraz Boží v nás? Každý den máme být za co vděční, stačí si to uvědomit.

Jsem moc vděčná, že jsme společenstvím lidí, kteří stále hledají nové cesty, jak by šlo pomoci, i když se zdá, že to nejde.

Děkuji Vám všem, že za námi stojíte a podporujete nás. Zůstaňte s námi, bez Vás by to nešlo.

Jsme vděční, že Bůh nám všem žehná, že jediné, co bude důležité, až odejdeme, budou stopy lásky, které tu po nás zůstanou.

Mgr. Marie Hubálková, ředitelka Oblastní charity Pardubice

DOMÁCÍ HOSPIC
ANDEŮ STRÁŽNÝCH

Domáci hospic Andělů strážných je název projektu Oblastní charity Pardubice. Cílem projektu je zkvalitnění a rozšíření poskytování paliativní péče v našem regionu.

➔ Více od strany 2

Ze života pardubické Charity...

Na straně 23 najdete informace o benefičních a společenských akcích, pořádaných během roku. Díky Vám a Vaší podpoře můžeme pokračovat v pomoci potřebným již 30 let.

➔ Více na straně 23

31 let Charity v Pardubicích

V tomto roce pardubická Charita slaví 30 let své existence, 1. 6. 1992 Biskupství královehradecké oficiálně zřídilo Oblastní charitu Pardubice. S týmiž charitními zdravotními sestrami se však lidé mohli setkávat v rámci charitní ošetrovatelské služby, která zde pod hlavičkou pražského ústředí Charity působila coby experiment Ministerstva zdravotnictví již o rok dříve.

V devadesátých letech institucionální péče v nemocnicích, v léčebnách dlouhodobě nemocných či v domovech důchodců v podstatě neměla alternativu, proto jsme moc rádi, že pardubická Charita stála na začátku úsilí vrátit péči o seniory a nemocné do přirozeného prostředí – domů. Dnes je domácí péče nedílnou součástí našich životů a těší nás, že stále více rodin pečuje o své blízké s pomocí charitních služeb. Dlužno dodat, že náklady na domácí péči jsou řádově nižší, než je tomu u institucionalizované péče, uvědomují si to i zdravotní pojišťovny, města, obce a Pardubický kraj, kterým jsme vděční za podporu i za to, že společně vracíme péči domů.

Od dob, kdy na začátku devadesátých let byla na pardubické faře „zaparkovaná“ dvě jízdní kola, o které se sestry a pečovatelky na cestách za pacienty a klienty střídaly či jezdily hromadnou dopravou, utekla již spousta vody. Dnes je v Oblastní charitě Pardubice přes 200 zaměstnanců, kteří poskytují nejen terénní zdravotní a pečovatelskou pomoc 500 až 600 pacientům a klientům denně.

1991	Charitní domácí zdravotní péče (experiment MZ)
1992	založení Oblastní charity Pardubice, Domácí zdravotní péče Pardubice (včetně péče o hospicové pacienty), Půjčovna kompenzačních pomůcek
1994	Pečovatelská služba Pardubice
1998	Osobní asistence
2004	Ambulantní odlehčovací služby Červánky, Pečovatelská služba Moravany, Pečovatelská služba Holice, Pečovatelská služba Lázně Bohdaneč
2009	Domácí zdravotní péče Holice
2010	Rodinné centrum DaR Luže, Sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi
2011	Rodinné a vzdělávací centrum Holoubek Holice
2012	Pobytové a terénní odlehčovací služby Červánky Třebosice
2013	Služby pro pěstouny, Dobrovolnické centrum, Sociální šatník a sklad nábytku
2015	Doprava a doprovod osob, Domácí práce všeho druhu
2016	Sklad potravinové pomoci
2017	Klub dětí, Pomoc romským rodinám v Luži, Rodinné centrum Ronov nad Doubravou
2018	Pobytové odlehčovací služby Červánky Pardubice
2019	Domácí hospic Andělů strážných, Charitní malotřídka
2020	Ambulance paliativní medicíny, specializovaná paliativní péče

Hospic – to znamená být nablízku celému člověku

Paliativní péče je Světovou zdravotnickou organizací vymezena jako „přístup zaměřený na zkvalitnění života pacientů a jejich blízkých, kteří se potýkají s problémy spojenými s život ohrožující nemocí. Pomocí včasného rozpoznání a přesného vyhodnocení se věnuje prevenci a úlevě od bolesti a dalším problémům v rovině tělesné, duševní i duchovní.“ Stručná a na první přečtení možná trochu suchá definice skutečně o charakteru tohoto medicínského oboru říká mnoho – i to, že překračuje hranice pouhé medicíny coby péče o tělo či konkrétní tělesné orgány.

Otázka tzv. holistického (tedy celostního) přístupu je aktuální a diskutované téma pro medicínu jako takovou. V případě medicíny paliativní jde však o něco vyloženě bytostného, jelikož ona skutečně „pokrývá“ (což je doslovný význam latinského paliare) celého člověka. Člověk je tělesnou, duševní, sociální a duchovní jednotkou a zmíněná kvalita života spočívá právě ve vyváženosti těchto vzájemně se ovlivňujících rovin. Avšak v závěru života je toto jakoby potvrzeno a paliativní péče tomu jde vstříc. Lékař ani sestřičky nevidí na lůžku postižený orgán či pacienta redukováného na jeho diagnózu, nýbrž konkrétního člověka, jenž má vedle tělesných i přirozené potřeby sociální, duševní a jistě ne v poslední řadě duchovní, jež jej dohromady dělají právě lidskou bytostí – člověka s jedinečným a neopakovatelným příběhem pozemského života, který se nyní završuje, a je velmi důležité, jaký charakter bude toto završení mít.

Proto paliativní tým v nemocnicích a hospicích (kamenných i mobilních) vedle zdravotníků zahrnuje i sociálního či psychosociálního pracovníka a psychologa či psychoterapeuta. Je dobře, že i v naší „nejateističtější společnosti na světě“ jsou jako standard součástí těchto týmů rovněž i kaplani poskytující

podporu v duchovní rovině – praktikujícím věřícím i lidem, kteří se k žádnému náboženství nehlásí, avšak přesto si po svém kladou otázky po smyslu života a trvalých hodnotách ukazujících na oblast přesahující každodenní zkušenost se světem, anebo si chtějí prostě jen promluvit s člověkem, jenž na ně má čas a chce jim naslouchat.

Jako člen týmu domácí hospicové péče chci na tomto místě vyjádřit uznání sestřičkám obou našich středisek (v Pardubicích a Holicích), které kromě své nezastupitelné profesionální role v jistém důležitém smyslu musejí vykonávat i mnohé z těch ostatních – protože jsou pacientům se všemi jejich potřebami prakticky nejbližší a tráví s nimi a jejich pečujícími nejvíce času.

Být na blízku celému člověku – i tak můžeme volně vyložit smysl výše uvedené definice, smysl práce všech pracovníků domácí hospicové péče.

Miloš Mrázek

Ten správný čas je teď

Domácí hospicová péče - pro mnoho lidí tato slova mohou znamenat jen umírání a smrt a s tím spojený smutek, úzkost a deprese. Ano, i to je pravda, ale mohou znamenat také blízkost, porozumění, sounáležitost a především možnost být spolu. To sice nezaznívá příliš hlasitě, ale přála bych si, aby na konci života podobné pocity mohlo zažívat co nejvíce z nás.

V minulosti, a ne tak vzdálené, bylo naprosto přirozené v jedné místnosti rodit a v druhé umírat. Nebyla vidět deprese, smutek ano, ale bylo to tak nějak přirozené. Dnes je smrt slovo, které děsí, v naší zemi i v celém moderním světě tabu. Proč? Tak nějak se nám nehodí do vlastní představy života. Jako bychom ve světě moderní medicíny 21. století, kdy doufáme v její všemocnost, ve světě fotofiltrů sociálních sítí, plastické chirurgie a možnosti předělat na svém těle téměř cokoliv, ve světě kultu mladosti, dokonalosti a téměř stoprocentního pocitu nesmrtnosti dočista zapomněli, že smrt je nedílnou, přirozenou součástí našich životů.

Když jsem začínala jako zdravotní sestra v domácím hospici, mnoho mých kamarádů mi říkalo, že by to dělat nemohli a popravdě to slýchám dodnes. Já sama jsem ve své práci šťastná... Proč? Smrt, velmi blízká i vzdálená, je okolo mne již od mého raného dětství. Vzala jsem ji jako svou přirozenou součást. Jako malé mi odešel ten nejbližší člověk. Zažila jsem, že v rodině se o „tom nemluví“ a toto tabu platí až na pár výjimek i dnes. Jako dítě, slečna, mladá žena jsem trpěla a neuměla se vyrovnat s tím, co se stalo a proč. Smutek, slzy, otázky, moje snaha ptát se, touha po odpovědích byly zavřené v jednom z těch tajných šuplíků mé duše. Nevěřila jsem, že mě to někdy „doběhne“. Doběhlo a já teprve pochopila a měla možnost se rozloučit po svém, po 29 letech trápení v podobě otázek, jak je možné, že tu byl a najednou není a proč tu pro mě není.

Dnes vím, jak je pro každého z nás důležité o smrti i umírání veřejně i soukromě mluvit. Ono to bolí, a někdy hodně, a bolí to každého z nás... Poznala jsem, že bolest z odchodu někoho blízkého, její prožití, přijetí a nakonec i smíření prostě k životu patří. Být uzavřen v mlčení a popírání přirozené není.

Ve své práci se často zpočátku setkávám s větami a otázkami: „Opravdu už se nedá nic dělat? A co když nebude jíst? A měl, měla by... A musí přece...“ Jsou to přirozené otázky pečující rodiny, rodiny, která chce udělat pro svého blízkého možné i nemožné. Ve světle „chci pro ni, pro něho to nejlepší“ se ale často zapomínáme zeptat toho, koho se to týká. On, ona vám odpoví, jen se nesmíme bát. Strach a různé obavy nás jistě při odcházení blízkého člověka provázet mohou a budou. Bojíme se, my co pečujeme, že ublížíme fyzicky i psychicky, že

zvolíme nevhodnou otázku, nevhodnou polohu, že ublížíme pravdou, čekáme na to, až přijde vhodná příležitost. Pravda je však taková, že není na co čekat. Ten pravý čas je teď – čas na to, říct „mám tě rád, jsem šťastný, šťastná, že jsi součástí mého života“, poděkovat za to, že jsme pro sebe vzájemnou oporou a uvědomit si, co jsme spolu prožili a zažili a být rádi za to, že stále můžeme být spolu, ne každý zvlášť někde za zavřenými dveřmi, za nemocniční plentou. Nebojme se vzájemně uvolnit emoce – pláč, vztek, smích, pousmání, nadsázku i ironii, to vše patří k životu i umírání. Nenechávejme je v šuplíku - doběhnou nás. Z vlastní zkušenosti vím, jak je to důležité. Naše práce, práce hospicového týmu, je také o tom, být „berličkou“ ve světě pravdy, nepochopení smrti, ve světě vlastních strachů, tajných šuplíků, které před svými blízkými otevíráme velmi neradi. Tou „berličkou“ jsme rádi.

Veronika Pilcová
staniční sestra Domácí hospicové péče

Psycholog v domácí hospicové péči

S Oblastní charitou Pardubice, Domácím hospicem Andělů strážných v Holicích, spolupracuji již druhým rokem. Jsem rád, že spolupracuji s týmem lidí, kteří pomáhají těžce nemocným a umírajícím. Společnou snahou je, aby lidé odcházeli z tohoto světa důstojně a v klidu, smíření se svou situací, se svým okolím a sami se sebou v domácím prostředí a s podporou svých blízkých. Obdivuji své kolegyně a kolegy, kteří denně pomáhají a doprovázejí rodiny po celou dobu umírání jejich nejbližších.

Sám si dobře uvědomuji, jak jsem musel k tomuto poslání osobnostně i profesně dozrát a pokud by mi tuto spolupráci někdo nabízel před lety, tak bych ji odmítl. Každý člověk v pomáhající roli je zde konfrontován s vlastní smrtelností, vlastními emocemi, obavami a představami o smrti.

Svojí návštěvou v rodině vždy vstupuji do soukromého prostředí lidí, kteří mne k sobě pozvali, a každá návštěva je úplně jiná. Je to velmi odlišné prostředí od poradenského a terapeutického, kde lidé vstupují do mého prostoru. Právě prostor a čas na práci je zde úplně jiný a kratší. V poradně je první setkání seznamovací a slouží pro získání oboustranné důvěry pro další možnou spolupráci. Zde je první setkání mnohdy jediné a koncentrují se v něm veškeré činnosti. Každá moje cesta do rodiny je tak plná myšlenek a očekávání.

Přemýšlím o tom, jaké to tam bude, jak mne přijmou, jaká bude atmosféra a jak se bude rozhovor odvíjet. Mnohdy vyčleněný čas na návštěvu nestačí a člověk si uvědomí, jak moc letí. Na druhou stranu je výhodou, že jako psycholog mám právě čas naslouchat, sdílet emoce a starosti.

Podporující rozhovor v rodině se pak odvíjí od toho, kdo se jej v rodině účastní. Vychází z psychických potřeb člověka a jeho blízkých. Společně vytváříme a sdílíme důvěrné a bezpečné prostředí. Základem je mezilidský vztah s pokorou, přirozenou empatií a soucitem ke starostem a trápení lidí.

Společně hovoříme o životní cestě, důležitých lidech, situacích a událostech, které jsou pro rodinu i jednotlivce důležité. Většina rozhovorů začíná sdílením naděje a beznaděje v historii onemocnění, prožitých emocích, strachu,

úzkosti a cestě ke smíření nebo nesmíření s koncem života. Hovoříme o tom jak přijmout, že život končí, důležitosti uzavření nedořešených záležitostí, smíření s okolím, odpuštění, vyjádření vděčnosti, lásky a rozloučení se.

Vždy respektuji hodnoty, názory a s pokorou sleduji životní příběh a cestu člověka, která směřuje bezprostředně k jeho konci. Mnohdy je pro mne velmi silné vnímat rozmanité emoce. Bezvýhradně přijímám vše, co člověk a jeho blízké okolí vyjadřuje, včetně vzteku, bezmoci a strachu, bez snahy danou situaci nějak řešit nebo změnit.

Velmi důležitá je také pomoc s nacházením smyslu v této poslední etapě života pro člověka a jeho blízké. Pomáhám hledat alespoň střípky pozitivního myšlení a radosti z toho, co se v životě povedlo nebo hezké vzpomínky a společně strávené chvíle.

Své místo zde má i vyjádření ocenění pro blízké, kteří se rozhodnou pečovat o svého nejbližšího v rodinném prostředí. Prožívají veškerá trápení a utrpení spojená s tímto rozhodnutím. Právě pečující osoby jsou vyčerpané jak psychicky, tak i tělesně a mnohdy jsou na konci svých sil. Někdy pochybují sami o sobě, zda pečují dobře, zda jejich rozhodnutí bylo správné a zda stále náročnější péči ještě zvládnou. Velmi často je také to, že si neumí říci o pomoc.

S blízkými lidmi, kteří se o umírajícího starají, se rozhovor odvíjí od jejich vzájemného vztahu. Hovoříme o tom, jak být s umírajícím v posledních okamžicích života, co říkat, kdy jenom mlčet, jak pomáhat a zvládat své vlastní emoce, strachy, obavy a nejistoty.

Svá výrazná specifika má práce s dětmi, kterým umírá blízký člověk. Dospělí lidé jsou někdy nejistí a nevědí, jak s dětmi pracovat, co jim říkat, jak reagovat na jejich emoce, které je zaplavují a mají snahu je za každou cenu chránit. Děti ještě nemají vybudované mechanismy pro zvládání silných emocí jako je smutek, strach a bezmoc a v těchto situacích reagují různě: od silných emocí vzteku až po uzavření se do sebe a nekomunikování. Může docházet i k prolínání emocí a jejich silnému kolísání nebo přebírání emocí od dospělých lidí okolo sebe. Někdy můžeme mít pocit, že se dítě chová nebo vyjadřuje vzhledem k situaci a okolí necitlivě.

Uvědomuji si, že dospělí lidé v těchto náročných situacích, kdy mají starosti s péčí, sami se sebou, strachem o blízkého člověka, smutkem, napětím, zoufalstvím, beznadějí a bezmocí, nemají někdy potřebnou kapacitu na to se ještě věnovat dětem. Nevědí jak s dětmi komunikovat, nejsou si jistí sami sebou a může se stát, že dítě se pak nachází „samo ve stínu smrti blízkého člověka“ a je na své prožitky, myšlenky a trápení samotné. Dítě také může mít obavy o budoucnost, ztrácí pocit bezpečí a jistoty, rituály nebo může přebírat odpovědnost za to, co se děje. Pokud dítě nemá informace a neprožívá rituály spojené s umíráním, zůstávají v něm otázky a zmatek celý život. Proto se snažím získat důvěru a být dítěti k dispozici pro sdílení jeho trápení a pokud má nějaké otázky, tak s ním o nich hovořit.

Často lidé řeší otázky, kdy a zda vůbec je vhodná přítomnost dětí při umírání blízkého člověka. Ptají se, zda vzít dítě na pohřeb, jak s dítětem komunikovat, až blízký člověk zemře, nebo jak pomoci překonat dítěti období truchlení. Velmi často se také stává, že dospělý člověk „projektuje“ své prožívání, nezvládání emocí a zkušenost s umíráním v dětském věku do dětí. Tím jim znesnadňuje získat zkušenost s umíráním a rituály, které s ním souvisejí a jsou velmi důležité pro vnímání vlastní smrtelnosti v dospělosti a zvládání ztráty v dospělém věku. Zde

je nutné velmi pečlivě zvažovat věk dítěte, jeho emoční zralost, atmosféru v rodině, podporu v rodině a v širší rodině, zkušenost s rituály a případnou zkušenost se smrtí. Pokud dítěti pomůžeme vyrovnat se zdravým způsobem se smrtí blízkého člověka, pomůžeme mu zároveň budovat jeho vlastní identitu a určitou životní odolnost.

Rád bych touto cestou poděkoval týmu Domácího hospice Andělů strážných, který mne přijal mezi sebe a všem rodinám, které mne k sobě pozvaly na návštěvu. Právě tato setkání mi pomáhají utřídit si myšlenky a hodnoty v mém vlastním životě a užívat si každý den, „teď a tady“.

Petr Hammerlindl
psycholog, psychoterapeut, supervizor
Domácí hospic Andělů strážných, Holice

DOMÁCÍ HOSPIC

sbírkové konto 2300796054/2010 Fiobanka, a. s.

Vybavení a zdravotní pomůcky nezbytné pro výkon domácí hospicové péče, které nehradí zdravotní pojišťovna:

Koncentrátor kyslíku
Dávkováč morfia k tlumení bolesti
Polohovací lůžko
Antidekubitní matrace (proti proleženinám)
Odsávačka
Automobil pro přepravu hospicového týmu

Vojtěch Gottwald, fundraiser

733 161 618, gottwald@charitapardubice.cz

Práce terénní hospicové sestry

Jezdíme polem nepolem, lesem nelesem do všech koutů pardubického a královéhradeckého kraje.

Navštěvuji pacienta, říkejme mu třeba pan Albert. Představuji se a podávám ruku. Stisk ruky je mi opětován, překvapuje mě svou silou a pevností, ač je pánova tělesná konstituce již drobná a na jeho uctívou výšku i poměrně kostnatá. Seznamuji se s jeho manželkou. Jsem třetí sestřička, kterou poznává. Nevadí jim to, vyzvídají, kolik nás celkem je. Popisují náš hospicový tým včetně lékařů a sociálního pracovníka. Sedáme si do obývacího pokoje, kde mi pan Albert ukazuje své bivakování na nízkém rozloženém gauči. Vrátil se před třemi dny z hospitalizace a ležení v ložnici přes den je pro něho dlouhé. Ptám se jej, jestli ví o možnosti zapůjčení polohovací postele. Neví a zajímá se o podrobnosti.

S respektem se dotazuji, jak se dnes daří. Očním kontaktem a celkovým pohledem na pana Alberta je mi mnohé jasné. Už chůze do obývacího pokoje přes kratší chodbu byla dost náročná. Je dušný. Doporučím mu zapnout oxygenátor a nasazují kyslíkové brýle, měřím životní funkce a pečlivě je zapisuji. Nejsou nic moc... Mile mě překvapuje jeho zájem o dění ve světě, toto téma brzy opouštíme, vidím, jak se snaží přemoci únavu. Při teplém čaji a štrůdlu, který přede mnou přistane na stolečku, ještě naťuknu téma příspěvku na péči. Slyšel o něm, ale nemají. Mají respekt z papírování. Doporučuji našeho šikovného sociálního pracovníka. Nabídku zváží. Únava pana Alberta

přemáhá, návštěvu dnes ukončuji. Manželka mi za nepřítomnosti manžela líčí svůj strach z budoucnosti. Snažím se ji vlídným slovem uklidnit a naladit na pozitivnější notu. Rozhovor trvá asi dvacet minut, ale očividně pomohl. Paní je ráda za naši každodenní návštěvu a já pokračuji za dalším pacientem.

Petra Kovaříčková
zdravotní sestra Domácího hospice Andělů strážných

Domácí hospicová péče je především o životě

Nelze dát druhému člověku víc než svůj čas. Když se rozhodneme být s našimi blízkými do konce jejich dní, bude to doba odpuštění, smíření a lásky. Můžeme se držet za ruce, můžeme si říci spoustu hezkých slov.

„Tady je moje tajemství. Je jednoduché. Správně vidíme jedině srdcem; to nejdůležitější je očím neviditelné.“
Antoine de Saint-Exupéry, kniha Malý princ

My dva a Charita

Prý život ubíhá stále rychleji. Najednou jsme si s manželem uvědomili, že přichází stáří a my jsme se na ně vůbec nestačili připravit. Na nemoci, bolesti, operace, ztrátu sil a bezmocnost. Hlavně u manžela, když se jeho zdravotní stav po operaci páteře postupně rychle zhoršoval, přišly pobyty v nemocnicích, rehabilitačních ústavech a nakonec tři měsíce v LDN Rybitví. Přidala se deprese, chodítko nahradil vozík. Při téměř každodenní návštěvě v LDN s povzbuzováním jsem stihla absolvovat kurz pro osoby pečující doma o osoby fyzicky postižené a seniory s ukázkami praktických dovedností při péči na lůžku, tematika proleženin, demence a duševního zdraví u pečující osoby. Bylo zřejmé, že sama péči o manžela nezvládnu. Kontaktovala mě sociální pracovnice, poskytla základní informace o sociálních službách v Pardubicích a okolí, o příspěvku na péči.

V návštěvní místnosti ležel výtisk Charitních novin (jak se dříve Charitní posel jmenoval). Byl to pro mne velký zdroj informací o možnostech pomoci, rovněž tak materiály z úřadu práce. Dávalo mi to naději, že by manžel mohl zůstat v domácnosti bez psychického stresu, byť jen se mnou.

Po konzultaci s tehdejší sociální pracovnicí v Oblastní charitě Pardubice jsem získala detailní informace o pečovatelské a zdravotní péči, o denních a pobytových odlehčovacích službách. Zjistila jsem, že opravdu existuje někdo, něco, kdo mi pomůže, umí to a chce nám pomoci.

Další měsíc po návratu z LDN začala každodenní služba pečovatelek, seznámení s podstatou úkonů a způsobů péče, s osobností pečovatelek. Obdivuji stále jejich přístup ke klientům, zájem o práci, která je pro ně většinou posláním. Netušila jsem, že tak mladé pečovatelky, jako je naše vnučka, se vyznačují nejen profesionálním, ale i lidským vztahem ke „svým babičkám a dědečkům“, znají jejich přání a osobní potřeby.

Potřebnou se stala také zdravotní péče o manžela, zejména vždy po návratech z nemocnice, tedy také spolupráce tohoto úseku s praktickým lékařem. Bez péče sester bychom se museli vícekrát obrátit na záchranou péči.

Trvalo hodně dlouho, než jsme se oba smířili s velkou imobilitou, nemocí, změnou dřívějšího způsobu života, běžného režimu, kultury a cestování. Navíc později nastala doba koronavirová a izolace od společnosti se prohloubila. Zdraví však není jen fyzické, také psychika klienta potřebuje stimulaci a dodání energie. Proto manžel začal pravidelně ve středu jezdit do Mikulovic, denního odlehčovacího zařízení, byl mezi lidmi a změnil prostředí. Já zatím oběhla lékaře, úřady a povolila napětí. Ale bylo zapotřebí se objednat na operace, takže jsem se obrátila na pobytové odlehčovací zařízení V Ráji s obavou, jak by introvertní manžel snášel neznámé prostředí, byť osobní, na principu velké domácnosti, pod stálou péčí. Pokus byl zdařilý, první byla jen návštěva s prohlídkou, druhý krok byl pobyt na půl dne, další na tři dny a potom na celý týden bez problémů, po roce jsem dokonce mohla absolvovat lázeňskou léčbu na tři týdny.

Když jsem poprvé předala manžela do Ráje, do nesmírně pohodového domácího prostředí, do rukou vlídného personálu, po prvních krocích po ulici jsem pocítila dojetí, vděk, sejmutí tíže, svobodu pohybu, že jsem stírala slzy, byl to pro mne silný zážitek. Stejně tak kdykoliv jsem manžela navštívila a poseděla s ním pod pergolou na vozíku. Již jsme využili též dvouhodinových asistenčních terénních služeb.

Charitu jsme nemohli vynechat ani o vánočních dnech roku 2021, kdy jsem si na Štědrý večer zlomila v zápěstí ruku, odjela sanitkou a manžel zůstal sám doma, bez večeře, jen ochotný soused se od stromečku na něho chodil dívat. Neřešitelná situace skončila, když dcera přijela s rodinou a její osmdesátikilometrová cesta trvala jako mé akutní vyšetření v nemocnici. Je to až neuvěřitelné, že právě v té době Charita nově zřídila krizové lůžko v odlehčovacím zařízení V Ráji, manžel jej mohl obsadit a já podstoupit vážnou operaci zlomeniny. Pečovatelská služba jen změnila jméno klienta a umývala, oblékala a krájela jídlo tentokrát pro mne.

Spolupráce s Oblastní charitou Pardubice pokračuje, obdivuji rychlé operativní rozhodování a změny v zajištění péče v kteroukoliv dobu nebo i v nevšední den. Děkuji zejména paní Zdeně Tomčalové, zdravotní sestře Zuzaně Cepkové a Bc. Robertu Vítkovi. Během doby kovidu byli pracovníci Charity jediné osoby, kromě dcery, které jsme viděli a mohli s nimi promluvit.

S díky Mgr. Květoslava Kalábová

RODINY S DĚTMI V NOUZI

Pomáháme rodinám s dětmi v nouzi, podporujeme funkčnost rodiny a předcházíme tak odejmutí dětí do ústavní péče.

sbírkové konto 2800235245/2010 Fiobanka, a. s.

Každý den v Červánkách

Pečujete o své blízké? Chodíte do zaměstnání? Potřebujete si sami odpočinout od náročné péče?

Své blízké můžete svěřit do péče profesionálním a vřelým pečovatelkám ambulantních Odlehčovacích služeb Červánky v Mikulovicích. V pracovních dnech jsme tu pro Vás a Vaše blízké od 7 do 17 hodin. V příjemném prostředí zrekonstruované fary v Mikulovicích s bezbariérovým přístupem a vybavením, velkou zahradou, pergolou a venkovním posezením.

Doprava

Zajišťujeme dopravu do střediska a zpět domů speciálně upravenými automobily. Doprava vozičkářů, pomoc při nástupu, doprovázení z domu i zpět samozřejmostí. Dojezdová vzdálenost až 25 km od střediska, doprava zdarma.

Pro koho je služba určena?

Pečujeme o klienty, kteří z důvodu věku, zdravotního postižení či chronického onemocnění nemohou zůstat sami doma v době, kdy si pečující osoba potřebuje zajistit osobní záležitosti, odpočinout či chodí do zaměstnání. Mezi naše klienty patří osoby se ztíženou soběstačností, péči poskytujeme klientům od 19 let věku, většinu našich klientů tvoří senioři.

S čím pomáháme?

Pomoc při osobní hygieně, při použití WC, při péči o vlasy a nehty, při podávání jídla (snídaně, svačiny, oběd), pomoc s oblékáním a používáním speciálních pomůcek, pomoc při přesunu na lůžko a vozík, při samostatném pohybu.

Jsme tu pro vás a vaše blízké.

Aktivizační a terapeutické činnosti podporující motorické, psychické a sociální dovednosti. Pravidelné společné zpívání, tvoření, keramika. Kulturní programy, výlety, společenské hry, pro zájemce Mše svatá. Procházky a pobyt v příjemném venkovním prostředí střediska. Oddělená místnost pro odpočinek s lůžky. V případě potřeby zprostředkujeme služby našich zdravotních sester Domácí zdravotní péče.

Moje maminka chodí do školky

Maminka celý život pomáhala lidem. Pracovala ve zdravotním středisku jako dětská zdravotní sestra a znala spoustu nejen mých vrstevníků opravdu od peřinky. V závěru své pracovní kariéry se jí stávalo, že do ordinace přicházely děti se svými maminkami či dokonce babičkami, které si sestřičku Květu samy pamatovaly coby děti. Jako zdravotní sestra navíc pomáhala známým a sousedům v celé vesnici, například s tím, aby se nemuseli trmácet kvůli injekci do města a když byl problém, zazvonili, pomohla. Maminka je dodnes velice společenská a lidé ji mají rádi, i když je už spousta let v důchodu a letos oslavila své osmdesáté páté narozeniny.

Před zhruba osmi lety začala pozvolna zapomínat běžné věci a vyšetření v gerontologické poradně ukázalo nastupující Alzheimerovu chorobu. S pomocí léků a možná také díky její společenské povaze a zájmu o dění kolem sebe našťastí nemoc postupovala pomalu, přesto neúprosně. Představa, že bych svoji maminku umístila do nějakého zařízení, mě děsila, proto jsem se snažila vzhledem k postupující nemoci a jejím ubývajícím silám pomáhat stále více. Myslím, že je normální, aby to, co člověk dostal jako dítě od svých rodičů, později vrátil. Jak je to náročné jsem poznávala já, můj bratr i naše rodiny. Postupně jsme museli zvyšovat frekvenci návštěv i pomoci, domácnost jsme upravili, abychom vyloučili rizika, místo vany pořídili sprchový kout, plynový sporák vyměnili za elektrický, věřte mi, že zažít v reálu scénu z filmu Vratné lahve s rychlovarnou konvicí na zapnutém sporáku, není vůbec k popukání.

Svoji maminku mám moc ráda, ale kdo nezažije, nepochopí... Péče o blízkého je stále náročnější a vyžaduje spoustu času a fyzických i psychických sil. Až později jsem si uvědomila, že člověk, byť v dobrém úmyslu, nesmí zničit sám sebe a je nutné myslet také na vlastní zdraví. Jsem proto vděčná, že s péčí o maminku začaly nejdříve pomáhat pečovatelky z moravského střediska Charity a později se mi moc ulevilo, když začala jezdit do ambulantních pobytových služeb Červánky v Mikulovicích. V legraci říkám, že moje maminka jezdí do školky – do školky pro seniory... Ráno pro maminku přijede vřelý řidič s dodávkou svázející klienty a odpoledne je zase doma – ve svém. Můžu popravdě říct, že pečovatelky, dámy z mikulovických Červánků, jsou úžasné a moc jim děkuji za vřelou péči o maminku, která je navíc moc ráda, že je mezi lidmi. Krásné prostředí staré fary, rozkvetlou zahradu a vřelé pečovatelky přistupující ke klientům s úctou můžu doporučit všem, kteří se ocitnou ve stejné situaci jako já a moje maminka.

Vaše vděčná Jana Tučková

Návrat k profesi v cizí zemi

Jmenuji se Olha Pyrih a narodila jsem se v Peremožnem ve Lvovském kraji. Do České republiky jsem přišla před čtyřmi roky. Zpočátku jsem pracovala v průmyslu u pásové výroby. Přesto mě vnitřně neopouštěla touha pracovat v oblasti, ve které se cítím prospěšná. V rodné zemi jsem pracovala 13 let v psychiatrické léčebně. Po celou dobu jsem pracovala na mužské části, dvakrát mi šlo dokonce o život po napadení ze strany pacienta. Vysněný návrat do oblasti sociální práce se mně zdál v cizí zemi nereálný, ale když po něčem ze srdce toužíte a jdete za tím, je skutečně možné překonat všechny překážky – ne nadarmo se říká „що дуже захочеш, Бог тобі допоможе (ščo duže zachoeš, Bog tobi pomože)“. Na internetu jsem viděla inzerát, že Charita hledá pracovníky na dohodu, na brigádu. Kamarád, dnešní přítel, mně dodal odvahy a já se na inzerát ozvala a práci získala.

Práci na dohodu jsem vykonávala dva měsíce při svém původním zaměstnání a protože jsem se osvědčila, dostala jsem nabídku přejít na hlavní pracovní poměr. Začátky byly hodně těžké. Setkala jsem se s různým chováním od spolupracovnic. Ze zlých i dobrých setkání jsem vždy musela vytěžit zkušenost a najít si útěchu v tom, že to zvládnu. Tuto nelehkou dobu se mně podařilo zvládnout díky víře. Sociální práce je těžká a vysilující práce, určitě těžší, než být pracovníkem ve výrobním podniku.

Od začátku jsem všechny klienty vždy informovala, kdo jsem a odkud pocházím, žádala jsem je o pochopení v rámci složitosti komunikačních dovedností a srozumitelného užívání jazyka českého. V souvislosti s tímto životním posunem jsem se také zdokonalila v řízení auta, v předchozích letech jsem nikdy neřídila. Domnívám se, že každý z nás na sobě může pracovat a za všemi našimi posuny stojí vnitřní hlas, kterým k nám promlouvá Bůh a proto se vždy snažím o poctivou práci, trpělivost a zároveň profesionalitu. Jsem ráda, že mohu být spolehlivou kolegyní, která má podporu nejen ve spolupracovnicích, ale i ve vedení.

Děkuji Oblastní charitě Pardubice a její ředitelce Marii Hubákové, protože bez její podpory bych těžko překonávala obtíže byrokratického systému. Jsem vděčná také za podporu mojí vedoucí Petry Průškové i týmu pečovatelek v pobytových odlehčovacích službách Třebosice. Včlenit se do přijímající společnosti není lehké, ale vše je vždy zvládnutelné a závisí na komunikaci i dobru, které se Vám vrátí, máte-li jej sami v sobě.

Olha Pyrih, pečovatelka odlehčovacích služeb Třebosice

Krizové lůžko

Krizové lůžko okamžitého přijetí

Krizové lůžko je tu již druhým rokem a čím více se dostává do povědomí veřejnosti, tím více je využíváno.

Co je krizové lůžko?

Jde o službu pro pečující, kteří zcela náhle ze zdravotních důvodů nemohou o svého blízkého pečovat a nikdo jiný v rodině je nedokáže v této péči rychle zastoupit.

Kde službu poskytujeme?

Krizové lůžko je umístěno v pobytových Odlehčovacích službách Červánky v Pardubicích v ulici V Ráji 786.

Po jakou dobu může být využíváno?

Krizové lůžko je poskytováno maximálně na dobu 14 dní. Během této doby sociální pracovník ve spolupráci s rodinou nebo sociálním odborem města a dalšími organizacemi hledá navazující adekvátní péči. V případě, že vše dobře dopadne a pečující se do 14 dnů uzdraví a situace to dovoluje, klient se z krizového lůžka vrací zpět do domácího prostředí.

Je lůžko zdarma?

V rámci této služby se platí ubytování, strava a péče dle úhradovníku pobytové odlehčovací služby, který je v souladu s vyhláškou MPSV a najdete jej na webových stránkách pardubické Charity.

Pro koho je krizové lůžko určeno?

Pro osoby žijící v domácím prostředí a jsou závislé na péči druhé osoby v případě, že tato osoba náhle ze zdravotních

důvodů nemůže péči poskytovat a péči v domácím prostředí není schopen zajistit ani nikdo další z rodinného či sociálního okolí klienta.

V těchto případech je potřeba kontaktovat sociálního pracovníka a vedoucího služby Roberta Vítka na telefonu 735 726 954, který situaci vyhodnotí a zajistí potřebné kroky k vyřešení akutní nepříznivé sociální situace. Krizové lůžko je pro všechny občany starší 18 let a žijící v Pardubickém kraji.

Kdy volat?

Telefonovat můžete každý všední den od 7:00 do 15:30.

V jakých situacích lze žádat o pomoc krizového lůžka?

V roce 2021 jsme například řešili situace, kdy si pečující zlomila ruku při úklidu, pečující si zlomil krček stehenní kosti, utrpěl výhrěz ploténky, pečující fyzicky a psychicky zkolabovali vyčerpáním z dlouhodobé nepřetržité náročné péče. Museli jsme řešit situace, kdy pečující utrpěl mozkovou příhodu, infarkt i smutný případ, kdy pečující mladá osoba náhle zemřela a zůstala po ní zdravotně hendikepovaná dcera. Službu využívají také rodiny hospicových pacientů. Na řešení těchto akutních situací úzce spolupracujeme s Odborem sociálních věcí Magistrátu města Pardubic, ze zkušeností můžeme říct, že celková spolupráce i spolupráce s jednotlivými sociálními pracovníky je skvělá a společně se nám daří nalézat řešení i v mnohdy komplikovaných situacích.

Pobytové odlehčovací služby Červánky v Pardubicích v ulici V Ráji jsou tu pro Vás nepřetržitě poslední čtyři roky, každý den, každou noc, každý víkend. Jsou tu pro rodiny, které nepřetržitě pečují o své rodinné příslušníky, příbuzné, sousedy či známé v jejich domácím prostředí a tím je udržují v příjemném, důvěrném, bezpečném prostředí, které opečovávání dobře znají.

Je vědecky dokázáno, že člověku se prostě doma daří lépe – lépe prospívá po zdravotní i psychické stránce. Člověk není vystaven stresu, ví, kdo o něj pečuje, lépe se mu hojí rány, více mu chutná, zažívá každodenní lásku svých blízkých. Jen si sami vzpomeňme, jak nám samotným je doma dobře. Při představě, že bychom byli přesunuti do jiného prostoru, domova, zařízení, alespoň některé z nás mrazí po zádech. Doma máme soukromí, citovou vazbu k prostředí, zahradě, domu či bytu. To vše se po odchodu do jiného sociálního zařízení téměř ztrácí. Pakliže člověk nebude mít štěstí a v domovu pro seniory nezíská jednolůžkový pokoj, je velmi pravděpodobné, že už nikdy nebude mít takový klid a soukromí jako ve svém domácím prostředí. Proto jsou všechny služby pardubické Charity včetně služeb odlehčovacích zaměřeny na to, aby člověk mohl zůstat ve svém prostředí – doma.

Aby však Vaši pečující vydrželi co nejdéle při síle, v kondici duševní i psychické a mohli o Vás co nejdéle pečovat právě v onom domácím prostředí, potřebují i oni odpočinek – „odlehčení“ a od toho tu jsou právě naše charitní pobytové odlehčovací služby. Co Vám můžeme nabídnout? Všeestrannou péči, včetně té zdravotní, stravu a ubytování na dobu od jednoho dne až po dobu tří měsíců. Naším cílem je, aby se péče u nás co nejvíce blížila tomu, na co jste zvyklí z domova. Pro všechny kdo zajišťují chod našich, svým charakterem rodinných služeb, je důležitý respekt k Vaší individualitě, Vaším potřebám a zvyklostem.

Zatímco budete u nás, Vaši rodinní příslušníci, kteří o Vás

pečují, budou moci odjet například na dovolenou, navštívit vnoučata, známé, zařídit si lékařské vyšetření, případně absolvovat plánované operace, zajet na chalupu nebo jen prostě dělat to, na co nemají obvykle čas, protože jej věnují Vám – lidem, na kterých jim záleží. Zatímco bude o Vás postaráno v našich službách, Vaši pečující načerpají nové síly a odpočinutí o Vás budou rádi opět pečovat u Vás doma.

Ze své praxe víme, jak důležité je pro každého pečujícího nebát se říci o pomoc, svěřit se s problémy, které Vás mohou potkat při náročné každodenní péči o blízké. Rádi Vás nejen vyslechneme, jsme schopni poradit, jaká služba by byla pro Vaši nepříznivou sociální situaci nejvhodnější, poskytnout základní sociální poradenství či pomoci se žádostí o příslušné sociální dávky včetně příspěvku na péči.

Robert Vítek

vedoucí Odlehčovacích služeb Červánky v Pardubicích

Vážení čtenáři časopisu, chtěla bych se s Vámi podělit o můj příběh. Jsem důchodkyně, je mi 66 let a 3 roky se starám o maminku po mozkové příhodě.

Když mi volali, co se stalo, tak jsem ani na chvíli nazaváhala o tom, že pokud to maminka ustojí – naději mi dávali malou, vezmu si ji domů a oplatím ji její starostlivost, kterou měla ona dříve o nás. Po 14 dnech mi volali, že by mohla domů. Dcera týž den oslovila charitní Domáci zdravotní péči Holice. Ještě ten den odpoledne přijela Markéta Vašková a vše nám pomohla zařídit. Postel, pomůcky, sestřičky. Když maminku dovezli, vše jsme měli připravené.

Mamka je ležící. Poprvé k nám přijela sestřička Míša (Hlávková) a ta mě seznámila, jak s mamkou manipulovat a ještě mi dala spoustu dobrých rad, které se v průběhu času moc osvědčily. Míša mamku vůbec nelitovala, ani nešetřila. Začala s ní dokonce zkoušet pár krůčků. Šlo to pomalu, ale díky její trpělivosti dobře. Naučila ji držet hrníček a trochu se napít. Maminka je na umělé výživě, ale díky Míše začala i trochu polykat sama. Byly to těžké začátky, ale vyplatily se. Míše za to jsem vděčná a moc si jí vážím. Patří jí za to velký dík.

Sestřičky během těch tří let se u nás střídají a všechny jsou moc milé a ochotné. Jejich lidský přístup nejen k mojí mamince, ale také ke mně, mi dodává sílu i nadále se starat, i když je to někdy nelehké. Jsou to ony – Lucka, Denisa, Eva, Lenka, Hanka, Míša a v posledních měsících hlavně Lenka Rojkovičová. Dělají svoji práci zodpovědně a s láskou, ale když je třeba, i mnoho navíc.

Mají pro maminku vlídné slovo i pohlázení. Pomáhají mi, jak můžou i nad rámec své pracovní náplně. Ony jsou stále na telefonu a mohu jim zavolat, když mám problém a nevím si rady. Sestřičky jsou pro mě andělé bez křídel, pro které žádné poděkování ode mne nikdy nebude dostatečné. Mají své životy, ale není jim lhostejný osud jiných. Troufám si říct, že za ty roky patří do mé rodiny a v mém srdci zůstanou navždy.

Moc si Vaší práce vážím, přeji všem sestřičkám hodně zdraví, síly a moc děkuji za to, jaké jste.

Marie Sekyrová, Častolovice

Často se ptáte

Kdo může být klientem Sociálně aktivizačních služeb pro rodiny s dětmi (SASRD)?

Rodiny s nezaopatřenými dětmi a mládeží do 26 let, při soustavné přípravě na budoucí povolání, žijící v rodinách ohrožených společensky nežádoucími jevy. Těhotné ženy v nepříznivé sociální situaci, kterou nedokáží samy bez pomoci překonat.

S čím můžou klientům Sociálně aktivizačních služeb pro rodiny s dětmi (SASRD) pomoci?

Sociální pracovníci Vám mohou pomoci v oblastech bydlení, zaměstnání, dluhové problematiky, výchovy a vzdělávání dětí a volnočasových aktivit. Služba zprostředkovává právní poradenství, terapeutické služby a doprovod na úřady a jiné instituce.

Jaké jsou podmínky pro čerpání potravinové pomoci?

Spolupráce se sociálním pracovníkem mapujícím životní situaci rodiny nebo klienta. K získání potravin je třeba potravinový poukaz, o který žádá sociální pracovník. Pomoc slouží pouze k řešení složité aktuální situace. Ze skladu potravinové pomoci jsou poskytovány základní potraviny, a to pouze na přechodnou dobu. Sklad je otevřen v úterý od 9:30 do 16:00 a ve středu od 8:30 do 10:30.

Jak mohu v Pardubicích přihlásit dítě do ZŠ a MŠ?

<https://zapisyms.pardubice.eu/>

<https://zapisyzs.pardubice.eu/>

V případě odkladu školní docházky dítěte je třeba vyjádření pedagogicko-psychologické poradny. <https://www.ppp-pardubice.cz/>.

Jak mohu vyřešit svou obtížnou bytovou situaci?

Při ztrátě bydlení je možné kontaktovat Městský azylový dům pro ženy a matky s dětmi v Pardubicích, domluvit osobní schůzku se sociální pracovníci a vyplnit žádost o umístění. Pokud Vám žádost schválí, je třeba si aktivně zjišťovat volnou kapacitu v zařízení. Jelikož otec v tomto zařízení bydlet nemůže, pomůžeme mu zajistit jiné ubytování. Jestliže jste úplná rodina, máte možnost obrátit se na Azylový dům v Chrudimi J. J. Pestalozziho. Další služby, které mohou v obtížné bytové situaci pomoci, naleznete v Registru poskytovatelů sociálních služeb.

O jaké sociální dávky mohu žádat při řešení bytové situace?

O příspěvek na bydlení, příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení při splnění podmínek. Veškeré formuláře a bližší informace Vám poskytne Úřad práce na adrese: Jiráskova 20, 530 02 Pardubice <https://www.uradprace.cz/web/cz/socialni-tematika>

Za jakých podmínek můžu požádat o městský byt v Pardubicích?

Potenciální nájemci musí splňovat určité podmínky, které naleznete buď na www.pardubice.eu nebo na oddělení sociálních služeb a prevence Magistrátu města Pardubice. Kontakt: 466 859 768, pece@mmp.cz.

Jak zjistím výši exekuce?

Na České poště požádáte o výpis z Centrální evidence exekucí

či na okresním soudu dle trvalého bydliště požádáte o výpis z Centrálního registru dlužníků ČR.

Kde mohu požádat o duplikát rodného listu?

Osobně na matričním úřadu dle místa narození, s sebou občanský průkaz a 100 Kč na zaplacení správního poplatku. Žádat lze i písemnou formou na příslušný matriční úřad s podpisem žadatele. Duplikát je poté zaslán do vlastních rukou.

Aniččina cesta

Rodiče desetileté Aničky začali spolupracovat se sociální pracovníci Sociálně aktivizačních služeb pro rodiny s dětmi v roce 2021. Rodiče si přáli pro Aničku spokojenou a fungující rodinu, a proto požádali o pomoc. Sociální pracovníce laskavým a lidským přístupem poskytla podporu v nepříznivé sociální situaci celé rodině. Rodičům pomohla najít vhodné zaměstnání a bydlení na základě jejich žádosti. Nejvíce se ale zaměřovala na Aničku, která potřebovala individuální přístup. Anička měla problém se začleňováním do skupiny vrstevníků, byla velmi uzavřená. S tím byly spojené výchovné problémy ve škole. Anička neměla žádné kamarády a volnočasové aktivity. K sociální pracovníci postupem času získala velkou důvěru, začala se jí svěřovat. Díky získané důvěře se Anička nebála zapojit do volnočasového programu Klubík, ve kterém děti tráví smysluplně čas různými aktivitami. Velmi se radovala, když se mohla zúčastnit všech akcí pro děti pořádaných střediskem Služeb pro rodiny s dětmi:

- 1. 7. Dětský den s buřtováním v parku na Špici v Pardubicích
- 15. 7. jednodenní výlet do Fajnparku Chlumec nad Cidlinou
- 12. 8. jednodenní výlet do Ratibořic
- 23. 8. – 27. 8. letní příměstský tábor na středisku Služeb pro rodiny s dětmi
- 6. 12. Mikulášská nadílka pro děti na zahradě Služeb pro rodiny s dětmi
- Vánoční nadílka od Ježíška

Díky spolupráci se střediskem Služeb pro rodiny s dětmi a trpělivosti sociální pracovníce se už Anička nestraní kolektivu vrstevníků, umí si vytvořit kamarádky a zlepšilo se její chování ve škole. Rodiče nabyli dojmu, že služba naplnila jejich očekávání a spokojeně ukončili spolupráci.

Často se ptáte

Jaké služby poskytujeme pěstounům?

Každý pěstoun je povinen uzavřít Dohodu o výkonu pěstounské péče s doprovázející organizací.

Přijetí dítěte do rodiny a péče o něj s sebou přináší i nečekané a složité situace. Doprovázející organizace je tu pro pěstouny mimo jiné i proto, aby byla pěstounům a dětem oporou při zvládnutí jejich starostí.

Po uzavření Dohody je rodině přidělen klíčový pracovník, který je s rodinou v pravidelném kontaktu. Nejenže klíčový pracovník sleduje situaci rodiny, ale rodina se na něj může aktivně obracet se svými potřebami. Naši klíčoví pracovníci kladou velký důraz na respektování a laskavý přístup v každé situaci. Je pro nás důležité vytvořit důvěrný vztah s rodinou, aby spolupráce mohla přinášet ty nejlepší výsledky.

Klíčový pracovník navštěvuje rodinu jednou za dva měsíce, v případě potřeby i častěji. Pokud se vyskytnou problémy, hledá společně s rodinou řešení a poskytuje podporu. Klíčový pracovník v rodině sleduje hlavně to, jak se dítěti vede, jak probíhá adaptace, jak jsou naplněny jeho potřeby emoční i fyzické.

Zákon upravuje právo pěstounů na psychologickou, právní nebo jinou odbornou pomoc. Klíčový pracovník může rodině tuto pomoc zprostředkovat přímo u naší organizace, nebo ji rodině proplatit.

Pěstouni mají ze zákona povinnost se vzdělávat. Naše organizace zajišťuje pro pěstouny vzdělávací semináře buď prezenční nebo on-line formou. Snažíme se pro ně vybírat aktuální a zajímavá témata. Pořádáme také víkendové vzdělávací pobyty, kterých se spolu s pěstouny mohou zúčastnit také děti. Pro děti je zajištěn program a hlídání.

Pěstouni mají také nárok na pomoc s péčí o svěřené dítě. Jelikož se o děti starají 24 hodin, 7 dní v týdnu, jsou situace, kdy péči musí zajistit někdo jiný. I v tomto případě se mohou obrátit na svoji doprovázející organizaci.

Pěstouni mají právo využít i možnosti odpočinku 14 dní v roce. Děti mohou svěřit přímo nám. Pořádáme pro ně respitní pobyt, výlety a příměstský tábor nebo jim může být poměrnou částí dle zákona proplacen jiný pobyt pro děti, který si sami vyberou.

Klíčový pracovník může rodině a dítěti pomáhat i s kontaktem s biologickou rodinou a blízkými osobami dítěte. Pěstounská péče je specifická tím, že tyto osoby jsou stále součástí života dítěte, pokud je to v jeho nejlepším zájmu.

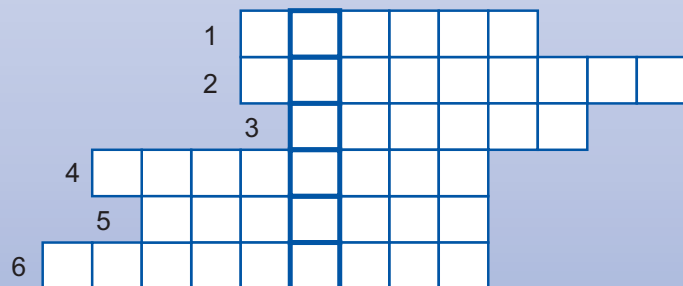
Naše organizace se snaží zajistit prostor i pro to, aby se děti, pěstouni a klíčoví pracovníci mohli setkat a užít si společný čas. Pořádáme opékání buřtů, dětský den, loučení s prázdninami, mikulášskou nadílku nebo vánoční posezení.

Závěrem chceme našim pěstounům poděkovat za jejich obětavost a za to, že kromě radostného času s dětmi musí často čelit problémům, které s sebou pěstounská péče nese. Budeme se snažit i v dalších letech být vaší oporou.

Kubík

Kubík se narodil paní Evě, která dítě neplánovala. Kromě toho, že neměla dostatek financí a odpovídající bydlení, trpěla psychickým onemocněním, které ji velmi ztěžovalo péči o dítě. Z toho důvodu bylo domluveno, že paní Eva nejprve bude pečovat o chlapečka ve speciálním zařízení, kde jí s péčí pomůže personál. Přestože Kubík byl prvorozený, paní Eva se péči o něj velmi rychle naučila a zanedlouho se starala o chlapce téměř bez pomoci. Bohužel zhruba po půl roce u paní Evy nastal zlom. Psychické onemocnění se začalo velmi rychle zhoršovat a s ním i péče o malého Kubíka. Když byl Kubíkovi rok, všichni včetně paní Evy se shodli, že bude lepší, když péči chlapečkovi zajistí někdo jiný. Pro Kubíka se velmi rychle našli vhodní pěstouni. Chlapečkovi se u pěstounů hned zalíbilo. Pěstouni pro něj měli připravený pokojíček se spoustou hraček. Paní Eva si však moc přála, aby se mohla občas s Kubíčkem vidět. Po nějaké době, když si Kubík u pěstounů zvykl, bylo domluveno, že za přítomnosti naší sociální pracovnice a pěstounů se může paní Eva s Kubíkem vidět. S pěstouny jsme se průběžně na shledání s paní Evou připravovali, řešili jsme jejich obavy a povíдали si o tom. Přestože pěstouni i paní Eva měli z prvního setkání obavy, shledání dopadlo výborně. V současné době je Kubíkovi 6 let. S matkou se za přítomnosti pěstounů pravidelně vidá. Chlapec ví, že se narodil mamince Evě, která se však o něj z důvodu vážného onemocnění starat nemůže. Také ale ví, že ho má maminka moc ráda. Zároveň bezpečné prostředí a jistotu chlapec našel u pěstounů, kteří mu poskytují skvělou péči a lásku.

Křížovka otázky:

1. Zákon, který chrání zájmy dítěte se nazývá zákon o sociálně-právní dětí
2. Kde se nachází středisko Služeb pro rodiny s dětmi?
3. Jaké cílové skupině se věnuje výše zmíněná sociální služba?
4. Jak se jinak nazývá odlehčovací pobyt pro pěstouny, který každý rok pořádáme?
5. Jak se jinak nazývá osoba pečující, která se stará o dítě, které je umístěné v Náhradní rodinné péči?
6. Za naše služby se neplatí, jsou tedy

Upřímné poděkování

Koncem letošního roku mi bude sedmdesát šest. Celý život jsem téměř nemarodil a tak jsem si nedovedl představit, že bych mohl mít ve stáří závažnější zdravotní potíže. A stalo se. V sedmašedesáti letech jsem si vybral, dá se říci, co se dalo. Přechozený zápal plic, voda na plicích, potíže s dýcháním, cukrovka a amputace pravé nohy, únava při minimálním zatížení vyžadující častý odpočinek. Za pomoci lékařů jsem to zvládal velmi dobře. Časem však síly ubývaly, až na doporučení mojí obvodní lékařky jsem oslovil pardubickou Oblastní charitu.

Neuměl jsem si představit, jak ta pomoc bude vypadat. Nevěděl jsem, co je pečovatelská či asistenční služba a co vše obsahuje. Vzápětí jsem byl, aniž bych přeháněl, opravdu mile překvapen. Osobní návštěva, seznámení se se situací, návrhy na řešení a konkrétní pomoc při jejich realizaci. Obdivoval jsem komunikační schopnost, která nebyla navoněná planými sliby. Obdivoval jsem upřímnost v jejich návrzích, co mohou, co nemohou, jejich návrh rozsahu i rozvrhu služeb, způsob kontaktu, nesložitou, ale přehlednou potřebnou administrativu a hlavně hledání a najít řešení.

Získá-li člověk pocit, že je opravdu vnímán a že zbytečně nepřekáží, musí, opravdu musí, nejen poděkovat, ale především dát najevo, že si práce a pomoci těchto skromných žen váží. Vždyť jenom pomoc v domácnosti - zkuste si jen rozepsat, co všechno tam je... Nebo nezbytné návštěvy u lékaře, na úřadech, nákupy... Nebudu rozvádět. Je toho mnoho a člověk by si to měl uvědomit a charita tu pomoc umí. Je velice variabilní a akceschopná. Věřte mi prosím, nepřeháním.

Závěrem jednu malou příhodu. Při jedné návštěvě pracovnice charity, po krátké konzultaci, co nejdříve a co potom, paní při odchodu na nákup prohodila: „Tak až se vrátím, budeme uklízet.“ Odešla a já si na invalidním vozíku opakoval, co řekla, hlavně to jedno slovo – BUDEME! A já jen – děkuju, upřímně děkuju.

Peška René starší

Dlouhá cesta, blízkost srdcí

Jsem z Ukrajiny, z východu Ukrajiny, kde jsem se narodila, vystudovala, naučila se respektovat a milovat lidi. Seznámila jsem se s různými profesemi a navždy se rozhodla, že nejdůležitější v životě je pro mě být užitečná lidem, kteří jsou kolem, kteří potřebují moji pomoc, pro které mohu být oporou.

Už jako studentka jsem začala pracovat v sociální sféře. Studovala jsem na průmyslovém institutu Kramatorsk, byla kulturní pracovnící, řídila jsem kulturní život fakulty.

Po studiu na Slavjanské vysoké škole pedagogické jsem pracovala jako vedoucí kulturního oddělení v Centru tvořivosti dětí a mládeže a přes 17 let jsem vedla odbor rodiny, mládeže, tělesné kultury a sportu slavjanského městského zastupitelstva.

Začala jsem také hlouběji studovat zvláštnosti lidské psychologie. Od roku 2009, po obdržení certifikátu od mezinárodní organizace The Art of Living, jsem začala vést antistresové programy pro učitele, armádu, osoby se zdravotním postižením, sociální pracovníky. Během své profesionální kariéry jsem byla neustále konfrontována s lidmi v krizi. Pracovala jsem s dětmi a učiteli žijícími v oblasti téměř na linii kontaktu s územím, které během vojenské agrese nekontrolovala vláda Ukrajiny.

V posledních letech jsem se opakovaně podílela na projektech podpory ohrožených skupin a osob se zdravotním postižením. Zejména s charitativní organizací Slavjanský sen jsem začala realizovat myšlenky inkluзивity v rodném Slavjansku.

S počátkem vojenské agrese ze strany Ruska 24. února 2022, kdy poblíž mého domu začaly explodovat bomby, jsme byli s rodinou nuceni opustit své rodné město a později také zemi. Našli jsme dočasné útočiště v České republice. Právě zde jsem potkala mnoho extrémně citlivých lidí. Když jsem si uvědomila, že válka tak rychle neskončí, začala jsem hledat zaměstnání.

Po nějaké době jsem požádala o volné místo v pardubické Charitě a byla přijata jako osobní asistentka pro postiženou dívku, která se také přestěhovala s rodinou z Ukrajiny do České republiky. Jsem velice ráda, že mohu být užitečná dítěti, které potřebuje podporu k životu na tomto světě.

Charita jsou především lidé s otevřeným velkorysým srdcem, pozitivní náladou. Hlavním rysem zaměstnanců, jak jsem poznala, je zájem o každého člověka. To platí jak pro klienty, tak pro jejich vlastní zaměstnance. Stejně velkou pozornost, jakou Charita věnovala Julence, mému svěřenci, věnovali zaměstnanci Charity i potřebám rodiny tak, jak to dělají jen blízcí lidé. Starají se o její stav i životní podmínky celé rodiny. Věřím, že my, já a Julenka, jsme andělem v bezpečných rukou Oblastní charity Pardubice.

Tatjana Děrevjanko

Dnešek je den chvály

Při nedělní bohoslužbě mne oslovila píseň, ze které si dovolím citovat jednu sloku:

Pane, dnes je tolik lidí, co nevědí kudy kam. Dej, ať aspoň na krok vidí, ať nikdo z nich není sám.“

Často potkávám především mladé lidi, kteří si na ulici hlasitě a srozumitelně hovoří sami pro sebe. My starší jsme je kdysi považovali za psychicky vyšinuté, ale dnes je to „normální“. Nabízí se velmi jednoduché vysvětlení tohoto dnešního „úkazu“. Ti lidé mají v uších sluchátka a někde jinde na těle mikrofon a cestou si telefonují se svými blízkými i vzdálenými. Vůbec jim nevádí, že nemají čas vnímat krásy okolí, třeba kvetoucí stromy, ale co horšího, ani lidi, kteří je míjejí. Kdyby někdo potřeboval jejich momentální pomoc, oni to nezaregistrují. Nemám nic proti telefonování na veřejnosti ani proti „sluchátkářům“. Ta předchozí úvaha je jen obrazná. Ale přesto přemýšlím, jestli vidí alespoň na krok, jestli vědí kudy kam a necítí se přes veškerou elektronickou a mnohdy jedinou komunikaci s někým, sami.

Říká se, že člověk je pánem tvorstva. Ale je to tak doopravdy? Zdalipak si někdo alespoň občas uvědomí, odkud jeho život pochází a co je jeho prioritním posláním na této zemi? Že pomoc bližnímu je to nejkrásnější, co mohou zažít?

Své vyprávění zakončím básní, která se jmenuje „ZVÍŘE“ a je ze sbírky poezie pro děti i věkově „mírně pokročilé“ – Boží ZOO, jejímž autorem je farář Václav Žďárský.

Řekla mi kdysi jedna dáma / Prý rozhodná křesťanka / Pevná ve víře / Pane! / Vy nejste křesťan / Vy jste zvíře! / Když to tak vezmu kolem a kolem / není špatné být oslem či vollem / volkem či oslíkem být / bučet i hýkat vesele / v betlémském chlévě dýchat na Spasitele... / Člověče! / Ty že pánem tvorstva jsi? / Co tě nemá! / Lepší je oslem být / a na svém hřbetě vézt / skutečného Pána / do Jeruzaléma!

Míla Bičíková, osobní asistentka

Domácí zdravotní péče

Trochu jiná kapka naděje

Je pondělí, můj nejméně oblíbený den v týdnu, konec povalování, začátek pracovního nasazení. Tento den moc dobře znám, pro někoho obávaný, pro někoho dlouho očekávaný den po pracovním víkendu. Ručičky na hodinách ukazují půl šesté ráno a pro mě to znamená jediné – nevylít si čerstvou kávu, většinou kupovanou na cestách, v nevalně proslulých kelímcích, a střemhlav, přesto vždy bezpečně, vyjet za prvním denním klientem. Slovo denní je zde použito záměrně, jelikož práce zdravotní sestry v domácí péči, i přes stanovenou pracovní dobu, je velmi relevantní. Každý, kdo alespoň tuší, co tato práce obnáší, by mně jistě dal za pravdu. Pomalu, ale jistě, se blížím k domu svého prvního pacienta. „Znám ho, klid, vím přece, co mě čeká“, sobě říkajíc si v autě před vystoupením, ale v hloubi duše vím, že během vteřiny se život může obrátit naruby. Včera byl klient téměř bez bolesti a dnes může úpět. V tomto případě se jedná o pacienta s analgetickou léčbou bolestí zad. Pro někoho nic závažného, pro mého pacienta naděje v kapce infuze. Naděje. To je to správné slovo. Naděje, že hadička vedoucí do žíly s proudícím lékem zastaví bolest a vrátí pacienta do života před úrazem. Je to celkem osvobozující zamyslet se, co znamená být závislý na pomoci druhých. Vystupuji z auta, zazvoním na zvonek a vcházím dále do domu, ostatně takto jsem zvyklá. Ve dveřích mě vítá manželka, usmívá se. „Uff dobré znamení,“ pomyslím si v duchu a vstupuji dále do pokoje pacienta. Usmívá se a mává na mě. „Dobrá zpráva, super!“ Zdá se, že bolesti jsou na ústupu a léčba zabírá, jsme na dobré cestě. Klid v duši, klid v očích. Během následující hodiny si povídáme o životě, o smrti, o všem. Je to uklidňující. Infuze pomalu dokapala, loučím se a těším se na zítra, na další zlepšení – mlčky tomu oba věříme. Rozloučím se s pacientem, u domu také s jeho manželkou, nasedám do auta, zabouchnu za sebou dveře a zhluboka si

oddechnu. „Tak to bychom měli“ a pomalu vyrazím za dalším klientem, čekajícím na potřebnou péči, s jedinou myšlenkou před sebou – „Ať mě vítá s úsměvem.“

Lucie Smetanová, zdravotní sestra DZP Holice

Mám strach ze stárí, přesto svoji práci miluji

Psal se konec roku 2017 a tehdy začal celý můj pracovní příběh. Byla jsem po škole a nevěděla kudy svoji pracovní dráhu směřovat a jelikož nejsem zvyklá prohrávat a selhávat, ani v soukromém, ani v pracovním životě, proto jsem si při hledání práce prostě jen věřila a pomohlo to. Věřila jsem v sama sebe, což je neskutečně důležité a co Vás provází celý život. Po úspěšném ukončení studia jsem ještě chvíli bydlela kousek od Hradce Králové, kde v jedné malebné obci sídlila firma domácí péče, a do které jsem během pár týdnů nastoupila. Tehdy jsem si myslela, že to je jen na chvíli, na pár měsíců, než si uvědomím, v jakém oboru bych ráda pracovala a dál se rozvíjela. Jenže člověk miní a život mění. Prvotně jsem tuto práci nechtěla vykonávat dlouhodobě, péče o seniory a terminálně nemocné lidi v domácím prostředí mi chvílemi naháněla strach. Můj strach ze stárí. Nyní se píše rok 2022 a i když mám stále strach ze stárí, dnes již vím, že svoji práci miluji. Vlastně natolik mi přirostla k srdci, že když jsem se po pár letech stěhovala k Holicím, věděla jsem, že moje z prvních cest povede zeptat se na práci do holického střediska domácí péče Oblastní charity Pardubice, a ono to zase vyšlo. A víte proč? Prostě jsem jen opět věřila v sama sebe, ve svoje schopnosti a dovednosti. Nyní již vím, že to, co se zpočátku zdá, že k Vám nepatří, je přesně to, co si pro Vás osud připravil. Ajá za to nikdy nepřestanu děkovat.

Lucie Smetanová, zdravotní sestra DZP Holice

Proč pracuji v Charitě

Jsem zaměstnaná v pardubické Charitě jako zdravotní sestra už skoro 10 let. Pokud si někdo myslí, že tato práce je stále stejná, mylí se. Ze zkušenosti mohu říct, že každé ráno vstávám s tím, že nevím, co mě čeká, každý den je jiný. Tato práce je výrazně specifická vzhledem k tomu, že je poskytována u pacientů doma.

Některé naše pacienty známe již mnoho let, známe jejich rodiny, někdy dokonce oni i ty naše. Spolupracujeme s obvodními lékaři a specialisty při změnách zdravotního stavu pacientů, při obtížích. Tato práce mě baví, protože zpětná vazba je úžasná. Je založena na vzájemné důvěře i odbornosti jednotlivých sester. Každou zdravotní sestřičku potěší, když ji pacient má rád a těší se na ni. I když je naše práce u pacienta ukončena, potěší, když nás na ulici poznávají a ptají se, jak se nám daří. Je to milé. Pacienti jsou rádi, že nemusí docházet například na každodenní převazy do nemocnice a tam trávit dlouhé hodiny v čekárně. Chtěla bych takto na dálku všem našim pacientům poděkovat a zároveň poprosit o trpělivost, denně často navštívíme až 25 pacientů a dodržení domluvených časů návštěv je občas složité vzhledem k dopravní situaci či přísným protikovidovým opatřením. Možná, že někdy znovu, ač se snažím, přijedu o několik málo minut později, mohu Vám ale slíbit, že za všech okolností jste u mě na prvním místě. Vás pacienty a svou práci mám prostě ráda.

Jitka Hubková, sestra pardubické domácí zdravotní péče

Domácí zdravotní péče, často kladené otázky

Stejně jako každý život i případné zdravotní obtíže jsou případ od případu různé. Můžeme však zaručit, že se Vám vždy rádi budeme telefonicky i osobně věnovat.

První kontakt

Většinou blízký pacienta potřebuje poradit se situací, s níž si sám neví rady. Snažíme se zjistit, která z našich služeb by mohla pomoci. Pokud je to záležitost Domácí zdravotní péče, kterou indikuje většinou praktický lékař (na prvních čtrnáct dní po propuštění z nemocnice může tuto péči předepsat i odborný lékař), potřebujeme znát jméno pacienta, adresu, rodné číslo, číslo zdravotní pojišťovny a jméno praktického lékaře. Při první návštěvě v domácnosti se zdravotní sestra potřebuje seznámit i s aktuální lékařskou zprávou a seznamem užívaných léků.

S čím sestra pomůže?

Provádíme odběry krve a ostatního biologického materiálu, aplikaci injekcí a inzulinu, infúzní terapii, zavedení a výměny močové cévky, péči o epicystostomie, převazy operačních ran, léčbu a prevenci dekubitů a bérkových vředů, péči o centrální žilní katétry, porty, peritoneální dialýzu, kontrolu fyziologických funkcí, měření krevního tlaku a pulzu, vyšetření glukometrem, ošetrovatelskou rehabilitaci, ošetřování kolostomií, urostomií, drénů, tracheální kanyly a další úkony komplexní ošetrovatelské péče.

Budete ošetřovat mého blízkého celý den místo mě?

To bohužel ne. Délka návštěvy sestry je závislá na druhu zdravotních úkonů a přizpůsobuje se, například při ošetrovatelské rehabilitaci, i aktuálnímu zdravotnímu stavu pacienta a trvá zpravidla ne více jak půl hodiny. Déle trvající péči poskytujeme prostřednictvím naší pečovatelské služby či odlehčovacích (ambulantních, pobytových a terénních) služeb.

Kam vám mám blízkého přivést?

Nikam, přijedeme k Vám. Domácí zdravotní péče je služba v domácnosti pacienta, případně pečující osoby.

Kdy přijedete?

Domácí zdravotní péči poskytujeme denně (včetně víkendů a svátků) od 6 hodin ráno do odpoledních i večerních hodin.

OJETÉ VOZY POMÁHAJÍ

O naše klienty pečujeme převážně v jejich domácím prostředí.

K tomu potřebujeme vlastní vozový park, který je nutné pravidelně obnovovat. Proto rádi přijmeme darem funkční osobní a užitkové vozy s platnou STK k zajištění pomoci potřebným.

Strávit zbytek života ve svém domečku

“Láska začíná péčí o ty nejbližší, ty doma.”

(Agnes Gonxha Bojaxhiu – Matka Tereza)

O odlišné práci sester v domácí péči oproti té nemocniční bylo již psáno nesčetněkrát. Dovolte mi Vás vtáhnout těmito řádky do dvou příběhů žen s odlišnými životy, které mají přesto něco společného, co ovlivnilo jejich život. Během své tříleté praxe v domácí péči jsem zažila mnoho okamžiků, které byly mnohdy fyzicky i psychicky náročné jak pro seniora, tak pro jeho blízké.

Chůze pro paní Alenku byla po cévní mozkové příhodě obtížná, ale s chodítkem byla schopná se pohybovat po celém svém domě. S pomocí rodiny a pečovatelské služby, která ji několikrát denně navštěvovala, zůstávala soběstačná. Naše zdravotní péče spočívala v poskytování rehabilitací třikrát týdně v domácím prostředí. U seniorky postupem času docházelo k opakovaným pádům, až ten poslední se jí stal osudným a zůstala upoutána na vozík. Nyní je paní Alenka odkázána už jen na péči druhých a její zbožné přání je strávit zbytek života ve svém domečku. Rodina se jí snaží přání splnit. Pro zajištění každodenní péče je důležitá spolupráce nejen s rodinou, ale hlavně časová koordinace a propojování zdravotní a sociální péče. Čas pomalu plyne, a přestože u paní Alenky je mysl stále v kondici, tělo pomalu chátrá a s ním i řeč a jemná motorika. Často se dostáváme do svízelných situací, kdy se nám snaží něco sdělit a my jí nerozumíme. Vzpomínám si teď nedávno, jak dlouho se mi snažila paní Alenka říct, co potřebuje a já jí stále nerozuměla. Vyjmenovala jsem snad všechny věci v místnosti, až jsme se po dlouhé době dostali k brýlím. Vyprskly jsme obě smíchem, já štěstím, že vím, co potřebuje a ona možná vysílením a úlevou, že jsem to konečně pochopila.

Vypínám motor auta a vystupuji ven, je ještě chladno a tma. Mám ráda brzká rána, všude je ještě ticho a vše se teprve probouzí ze spánku. Stisknu zvonek a přicházím k domu, v okně bliká světlo televize. U osaměle žijících seniorů nic neobvyklého, dělají si zvukovou kulisu, aby neměli pocit samoty. Ťukám ještě na okno a zaposlouchávám se, zda uslyším ty známé zvuky šoupajících se pantoflí. Začínám tušit, že asi není něco v pořádku. Snažím se v okně přes záclonu zachytit v místnosti nějaký pohyb. Vidím jen prázdnou postel, ťukám znovu na okno a v tu chvíli se na zemi cosi pohne. Je to zvednutá ruka. Dochází mi, že seniorka leží na zemi nemohouc se sama zvednout. Jediné co mi teď běží hlavou je, jak se rychle dostat do domu a poskytnout jí pomoc. Hlavní dveře jsou zavřené, obíhám dům a zkouším zadní vchod, taky zamčeno. Teď už zbývají jen okna. Naposledy jsem do okna v přízemí domu lezla ve školních letech u babičky, když jsem si hrála. Ne nadarmo se říká, co se v mládí naučíš, v dospělosti jako když najdeš. Přisouvám k domu pod okno bedýnku od jablek a vyšvihnu se na nejbližší parapet. Na první pohled se zdá být okno zavřené, ale díky neotočené kličce se okno otevírá a já se soukám dovnitř. Musím přiznat, že v dětství mi to šlo tedy svižněji. Běžím do místnosti s ležící seniorkou na zemi. Je při vědomí, avšak prokřehlá a pohmožděná z pádu, ke kterému došlo zřejmě během noci. Za jakých okolností k pádu došlo a v kolik hodin, si nevybavuje. Volám rychlíky (náš slangový výraz pro Rychlou zdravotnickou pomoc), balím, klepajíc se zimou, seniorku do deky a společně čekáme na příjezd záchranářů.

Podle Světové zdravotnické organizace (WHO) ročně upadne v domácím prostředí asi jedna třetina seniorů nad 65 let. Pády patří mezi nejčastější příčinu úrazu seniorů v domácím prostředí, v nemocničních a v dalších institucích poskytujících péči o seniory. Incidence pádů v seniorském věku stále narůstá, na vině je hned několik faktorů. Není zde prostor pro to, je uvádět všechny, přesto jeden důležitý k zamyšlení bych zmínila. Dožíváme se stále vyššího věku a se snižující se porodností dochází ke stárnutí populace. Pomalu, ale jistě se dostáváme do situace, kdy o seniory nebude mít v budoucnu kdo pečovat. Věková hranice odchodu do penze se stále posouvá a rodiny často řeší složité životní rozhodnutí - zda opustit své zaměstnání a pečovat o své rodiče či blízké, nebo je umístit do zařízení s péčí, či je nechat samotné a doufat, že se o sebe postarají. Setkávám se i s bezdětnými manželskými páry seniorů bez vazeb na příbuzné. Jejich situace je ještě složitější, pokud dochází k omezení soběstačnosti a přejí si strávit zbytek života ve svém domě, kde to znají a mohou být spolu.

Uvádí se, že až osmdesát procent seniorů si přeje dožít doma. Smyslem zdravotních a sociálních služeb je jim to umožnit. Pokud i Vy nyní řešíte situaci, jak se postarat o své blízké, neváhejte se na nás obrátit.

Hana Podolcová,
sestra holické domácí zdravotní péče

Klub dětí a příměstský tábor

Po dlouhé covidové pauze, kterou Klubík měl, jsme mohli opět začít fungovat tak jako dříve. S dětmi jsme se opět scházeli jednou týdně a snažili se reagovat na aktuální problémy a témata, která se kolem nás za poslední dobu děla, a které jsme se snažili zařadit společně s mým kolegou Danielem Látem do aktivit, jež jsme pro děti připravili. V roce 2022 se také uskutečnil již šestý příměstský tábor, tentokrát se nesl v duchu filmů. S dětmi jsme navštívili Perníkovou chaloupku, Poděbrady, muzeum filmu a také lega. Nesměla chybět ani návštěva kina a stopovačka zakončená na dopravním hřišti. Tábor byl velmi vydařený a mé velké díky patří především mým dobrovolníkům Danielovi Látovi a Marii Pospíšilové. Stejně tak praktikantce Aničce Kosinové a také sociálním pracovnícům, které nám byly celou dobu oporou.

Kateřina Pospíšilová
vedoucí Klubu dětí

Víte, jak se koupají naši klienti?

Jedním z úkonů, které poskytuje pečovatelská služba, je pomoc při osobní hygieně.

Každý z Vás si asi představí, že pečovatelka přijde ke klientovi, pomůže mu se vysvléci, pokud to sám nezvládne, pak ho doprovodí do koupelny a tam mu pomáhá s mytím. Klient má buď vanu, kdy většinou použije sedátko nebo sprchový kout. Samozřejmě máme i ležící klienty, kterým se pomáhá s hygienou přímo na lůžku. K dispozici máme gumové koupací vany, případně používáme jiné pomůcky.

Já bych se však zastavila u těch, kteří se koupou ve sprchových koutech. To jsou většinou lidé na vozíku, případně klienti chodící sami či s dopomocí. Každá domácnost je jiná a každá má také jiný typ sprchového koutu. Některé jsou tak malé, že se do nich sotva vejde klient, natož aby mu pomáhala pečovatelka. Jiné jsou naopak prostorné – ty mají většinou lidé na vozíčku.

Každý týden se náš tým schází na pracovních poradách, kde si pracovnice předávají zkušenosti s klienty a s postupy práce. Ty někdy mohou vyvolat i úsměv na tváři.

Jedna naše pracovnice nám líčila, jak dochází ke klientovi na vozíku a vždy vycházela ze sprchy mokrá až po kolena. V létě to může být i příjemné, ale v zimě určitě ne. Vyřešila to tak, že si pořídila velmi slušivé holínky s obrázky, což pobavilo i klienta. Od té doby bylo vše bez problému.

Druhá kolegyně se přidala s tím, že když kdysi koupala malou klientku, tím myslela asi osmiletou postiženou holčičku, tak si brala na koupání plavky. Ostatní kolegyně s humorem poznamenaly, že by se to možná líbilo i některým mužským klientům.

Jenom jsem Vám chtěla přiblížit to, že práce pečovatelky nemusí být tak nudná a vyžaduje i improvizaci a naše pracovnice zažijí při práci i mnoho úsměvných situací.

Jarmila Klimešová

Běžný den pečovatelky

Ráno vstávám v pět hodin, vyvenčím naši pesinu, vzbudím dceru a vypravujeme se – ona do školky a já do práce. Do kanceláře přicházím v 6:30, na nástěnce si prohlédnu plán směn, nachystám klíče od klientů, zkontroluji pomůcky, respirátor. Podívám se do EQUIPU (online aplikace, kam zaznamenáváme průběh péče o klienty), co se v něm píše, co potřebuji vědět. S kolegyněmi probereme věci, které je potřeba znát o klientech, co se od včerejška změnilo. Někdy stihneme probrat i co se nám stalo v soukromém životě, co nás trápí a těší.

Kolem sedmé hodiny vyjždím ke klientům na přípravu a podání snídaní, kávy, čaje, ranní hygienu, úklid, nákupy, odvoz a doprovod klienta, kam zrovna potřebuje. Každého pěkně pozdravím přáním dobrého rána, zeptám se, jak se vyspali. Klienti se na nás většinou těší. Popovídáme si o všem – z čeho mají radost, co je štev, co se kde stalo, o počasí... Po provedení služby se ptám, zda je ještě něco potřeba, jestli je vše v pořádku, rozloučím se. Klienti nám přejí také hezký, klidný den

a hlavně šťastnou a bezpečnou cestu. Během cestování poslouchám v autě rádio, čerpám informace, které pak mohu předat i našim klientům. Pracuji v charitní pečovatelské službě v Lázních Bohdaneč a při přejezdech ke klientům do okolních obcí často vidím i krásné východy slunce, po cestě potkám spoustu zvířat v lesích, na polích, ale i jak si kráčí přes silnici. Kolem půl jedenácté se dostanu do kanceláře, opět se setkávám s kolegyněmi, většinou v tuto dobu všechny svačime a probíráme, co se které přihodilo. Zkontroluji EQUIP, abych věděla, na co si je třeba dávat pozor. Také si během této volné chvíle snažím udělat administrativní věci, které mě sice moc nebaví, ale jejichž důležitost chápou.

Kolem půl dvanácté se opět rozjždím ke klientům poskytovat službu. Ohřát, podat obědy, umýt nádobí, někde udělat hygienu či kontrolu inkontinenčních pomůcek, udělat úklid, nakoupit... Do kanceláře se většinou vracím kolem druhé hodiny. Odevzdávám klíče od klientů, dodělám si papírování. Když nemám odpolední službu, běžím vyzvednout dceru do školky a poté se už věnuji domácnosti a svým milovaným holčičkám.

Markéta Tobiášková

SÍLA ROZMANITOSTI

aneb Ženy ve službách napříč generacemi

Malé charitní zamyšlení o cestě životem

Všichni jdeme po své cestě životem v čase, který je nám darován a vymezen. V každém okamžiku můžeme vnímat a prožívat něco neopakovatelného, neboť každá vteřina našeho bytí je proměnlivá. Může být veselá i smutná, bezstarostná

i zadumaná, bezvýznamná i osudová a občas i hodně bolestná. Především je však velmi křehká a nevratná. A z této křehkosti a nevratnosti jsou utkány naše životy.

Mezi těmi, kdo se tváří v tvář setkávají s křehkostí života velmi blízko, kromě lékařů, zdravotníků a mnoha dalších profesí, jsou i pracovníci sociálních služeb. V těchto službách je obvykle převaha žen, neboť ty mají svým určením, povahou i zkušeností dar empatie, starostlivosti a péče již po mnoho tisíc let.

Nejinak je tomu i v našem charitním týmu pečovatelské služby a osobní asistence, kde je převaha žen stoprocentní. Nacházejí se tu ženy různého věku a několika generací. Pro představu použiji na začátek dvě čísla – 1942 a 2001. Jsou to letopočty narození žen, které, generačním rozdílem navzdory, pomáhají klientům různého věku i pohlaví a možná právě díky zmiňovaným generačním rozdílem obohacují nejen naše klienty, ale i samy sebe navzájem.

Prolínají se tu tedy nejméně tři generace, což je zdrojem inspirace, obohacení, humorných situací, ale někdy i údivu či konfrontací, jak to ostatně bývá i v rodinách.

I naši klienti bývají lidé různého věku od školáček přes lidi středního věku až po seniory. Těch je v naší službě samozřejmě nejvíce a nejsou výjimkou ani lidé nedaleko věku celého století. Všichni potřebují různou míru pomoci a jsou křehcí a zranitelní. Mnohé z nich jsme doprovodili až do konce jejich života a byli jsme svědky jejich loučení s tímto světem.

Snad každá z žen v našem týmu se s podobnou situací setkala a prožila ji svým způsobem - jako ztrátu, dotek vlastní smrtelnosti, smutek nad bolestí pozůstalých, ale možná i jako jistý způsob nacházení a uvědomění si vděčnosti za život, za přítomný okamžik a za příležitost prožít s člověkem, který se jistým způsobem stal součástí i našeho života, kousek jeho životní cesty i vzácný okamžik odcházení. A každá z těch pečujících žen přinese a může předat pozůstalým, nám ostatním, ale i svým blízkým doma poselství a svědectví o daru křehkosti vteřin našeho života – o daru prožívat, vnímat krásu, bolest a vděčnost za vše, co nám život přináší, právě tím jedinečným způsobem, jakým to prožívá ona sama.

V tomto čase, kdy na nás život sáhne opravdu silně, potřebujeme všichni – ti, kteří tu zůstali bez svého blízkého i ti, kteří ho po nějaký čas doprovázeli, aby se něco dotklo našeho srdce, naší duše a abychom to nejtěžší nenesli osamocení. Nezáleží na tom, kdo jsme a jaká víra nás vede životem.

Býváme svědky toho, že staří manželé, z nichž jeden potřebuje velkou míru pomoci, chtějí zůstat ve svých domovech a ten, který se ze všech sil stará o svého druhá, vyčerpá své síly a odejde z tohoto světa dříve než ten nemocný.

Také se stává, že pokud jeden z nich zemře, druhý ho následuje za velmi krátký čas. Pak potřebuje pochopení a útěchu především rodina – „dětí“, z nichž se stávají „sirotci“, ač již samy mají děti nebo dokonce vnoučata. Tu jim s pochopením poskytne pečovatelka té starší generace, která sama třeba podobnou ztrátu zažila.

A také vidáme, že stařenka už chce odejít do nebe za těmi, kteří ji dříve zemřeli a byť je její tělo velmi křehké, její duše si ještě potřebuje něco vyřešit a setrvává tu navzdory lékařským prognózám... Na nějaké úrovni, již očima nevidíme, se setkává přání duše oné stařenky a mladičké pečovatelky, která pak s odvahou i citem může tlumočit toto přání dceři oné stařenky

a zprostředkovat tak snad odpuštění, vysvětlení a smíření...

Rozmanitost a jedinečnost každé z našich pečujících pracovníků tak může přinést velké dary všem, s nimiž se setkávají.

Téma tohoto zamyšlení je odcházení, úmrtí, loučení, smutek, možná i zlost nebo lítost, že jsme nestihli něco říct, vysvětlit, prožít s tím druhým. Setkáváme se s tím všichni bez rozdílu. Život nás dovede k tomu, že projít smutkem a rozloučit se nakonec stejně musíme.

Přišel mi k tomu obraz, že musíme velmi těžce a s velkou odvahou vyšplhat na Horu Smutku – Horu Hoře – každý sám. Někdy procházíme temnými mraky a studeným větrem a někdy se dokonce sklouzneme zpátky. Ale někde uvnitř víme, že když nad ty mraky vyšplháme, z vrcholku Hory Hoře uvidíme opět krajinu života.

Ten kdo odešel, byl a navždy zůstane součástí našeho života. Díky němu jsme se mohli vyvíjet... a toto bohatství nám uvnitř zůstává a může v nás dál růst.

Nakonec to zase budeme my – jenom možná trochu proměnění a možná i obohacení tou opravdovou událostí, která se nám stala, když jsme někoho ztratili. Vzpomínáním si dáváme šanci, aby právě to dobré z něho žilo v nás dál... a tedy zůstalo to živé. My s tím nějak naložíme, objevíme třeba nějaký nový rozměr svého života - protože my ještě musíme a můžeme žít dál.

A za to budme vděční.

Kdyby nám teď mohl náš milovaný něco vzkázat, mohla by to být snad následující slova vypůjčená z jedné krásné písně, kterou zpívá Jiří Pavlica se souborem Hradišťan:

Až bude moje duše bez těla, tak bych měl Pane prosbu malinkou

Já netoužím mít křídla anděla, chtěl bych být hezkou vzpomínkou

Chtěl bych být písničkou, kterou si dítě zpívá

Chtěl bych být studánkou, v níž vody neubývá

Chtěl bych být modrým nebem, co padá do jabloní

Chtěl bych být lesním stínem, co smolnou dlaní voní

Chtěl bych být letní loukou, kamínkem z mořských pláží

Chtěl bych být moudrým slovem, objetím vlídných paží

Chtěl bych být dobrým vínem a sklenkou na rtech věků

Chtěl bych být nadějí a láskou místo léků

Ono však postačí, když občas někde v srdci někomu zvonek tiše zacinká

Náhoda prostře stůl a dveře krásné chvíle docela nečekaně otevře vzpomínka

Chtěl bych být chvílkou něžnou, se kterou děti stárnou

Říct jim, že jsem žil rád a nešel cestou marnou

Tou cestou prosím, Pane tou cestou dál mě ved'

A řekni, kdy mám začít – teď člověče můj teď

Až bude moje duše bez těla, tak bych měl, Pane prosbu malinkou

Já netoužím mít křídla anděla, chtěl bych být hezkou vzpomínkou.

Hana Včelová, sociální pracovnice
pardubické pečovatelské služby

Pečovatelka je taky člověk

Být pečovatelkou - pracovníkem v sociálních službách pro nás zúčastněné není jen práce, ale i poslání, které vykonáváme velmi rádi. Vždy nás těší, když se rodina rozhodne vyhovět přání svých blízkých a udělá maximum pro to, aby mohli spokojeně setrvat doma. Péče o blízké je občas velmi náročná, ať už fyzicky, tak hlavně psychicky. Rodinní příslušníci se mnohdy vzdávají zaběhlého způsobu svých vlastních životů, často jsou ochotni nehlédět dokonce na vlastní zdraví ve prospěch svých maminek, tatínek, babiček a dědečků. Tam, kde začíná zdraví jednoho, však končí pohodlí druhého a požádat o pomoc pečovatelskou službu vůbec není ostudou.

Ve většině případů se o našich službách klienti dozvídají od rodin a sami ani netuší, že taková služba existuje. Je jen na rodině, jak svého blízkého namotivuje ke spolupráci s naší pečovatelskou službou. Ideálně tuto pomoc uvítá s nadšením. Občas se nám ale stane, že takto se rozhodne pouze rodina a potenciálního klienta z rozhodování o jeho vlastní osobě vynechají. Je důležité si uvědomit, že základním právem každého člověka je svobodná vůle, kterou každá z mých kolegyně pečovatelek respektuje. Jednoduše – rozhodně tu nejsme od toho, abychom někoho nutili dělat to, co nechce, s žádostí o pomoc pečovatelské služby musí dotýčný souhlasit a smlouvu uzavíráme vždy s klientem, nikoli s jeho rodinou. Když toto ne všichni dobře chápou, můžeme se stát svědky toho, že služba nemá dlouhého trvání. V lepších případech jde pouze o to, že se klient bojí změn a zásahu do soukromí a časem si na naši přítomnost zvykne a zjistí, že je rád, když nás vidí. V horších případech pouze strpí naši snahu pomoci na nátlak rodiny. Emoce, na které má jako každý člověk právo, se pak můžou obrátit na nevinné pečovatelky. Věřte mi, že setkání s vulgaritou či dokonce s násilím ze strany klienta, vyžaduje velké sebezapření. Vždy si opakují, že je to vlastně volání o pomoc či stesk po blízkých a chyba se stala někde na začátku. Stačilo málo - vlídně, láskyplně vysvětlit, že i když část péče přebere ta paní v červeném se znakem Charity, neznamená to, že svého blízkého opouštíme, naopak, máme jej natolik rádi, že jsme se obrátili na charitní pečovatelskou pomoc, aby dotýčný mohl zůstat doma, kam za ním určitě brzy zase přijdeme na návštěvu.

S našimi klienty i jejich rodinnými příslušníky vždy jednáme s náležitou úctou. Cílem naší práce není však bezmezně sloužit lidem, ale podporovat je, aby činnosti, které zvládnou, dělali sami a naopak účinně pomoci tam, kde na to jejich síly už nestačí. Moc nás těší, když je úcta vzájemná, a o to víc mrzí, když se v jednotlivých případech setkáme s opakem. Ano, také pečovatelka, která se rozhodla pro náročnou, ale i krásnou službu lidem, je pouze člověk. To, že je tato služba placená, nikomu nedává právo jednat s tím, kdo ji vykonává, jako s někým podřadným. Navíc podotýkám, že ze zákona o sociálních službách a podle vyhlášky MPSV cena úhrady za službu není pro klienta vysoká. Skutečné náklady jsou násobně vyšší a péči o své občany finančně podporují například obce a další instituce. Ostatně s úctou by se člověk měl chovat třeba i k „paní na uklízení“. Být pečovatelkou ale znamená rozhodně mnohem víc, než umět vzít do ruky smeták. Náročnost péče

i požadavky na odborné znalosti pracovníků a pracovníků v sociálních službách, jak se oficiálně pečovatelkám a pečovatelům říká, rok od roku vzrůstají. Pečovatelka musí mít certifikovaný kurz pracovníka v sociálních službách, každý rok musí absolvovat minimálně 24 hodin dalšího odborného vzdělávání, akreditovaných kurzů, přednášek, stáží. A nejen to, musí mít svou práci a klienty, o které se stará, především ráda.

Za tu dobu, co jsem pečovatelkou, jsem poznala spoustu skvělých lidí - klientů, jejich rodinných příslušníků i kolegyně, které dělají svou práci s láskou. Některé skutečnosti mě trápí, ale není třeba se rozdělovat na strany, všichni jsme na jedné a jde nám o tu samou věc – zajistit člověku důstojné stáří prožité v jeho domově. Nejvíce docílíme právě vzájemnou úctou a spoluprací.

Tuto práci děláme podle nejlepšího vědomí a svědomí. I my jsme jen lidé a máme svoje starosti, ale snažíme se je nechávat za dveřmi a ke klientovi jít s úsměvem. Miroslav Horníček kdysi řekl: „Člověk, který se směje, je jako baterka, která nabíjí.“

A ty opětované upřímné úsměvy a slovíčka díky zase dobíjí nás. Zde bereme tu sílu naše klienty podporovat a pomáhat jim.

S úctou Vaše pečovatelky
(za kolektiv pečovatelek Holic a Moravany Jana Holubová)

Očima metodika - stížnosti

„Ty hlavně nic neřeš a po ničem nepátrej,“ to je zlidovělá hláška z povedeného českého filmu Petra Zelenky Knoflíkáři. Možná si říkáte, co může mít společného věta pronesená Evou Holubovou se sociálními službami. Inu možná více, než by se na první pohled mohlo zdát.

V Oblastní charitě Pardubice pracuji více než 4 roky na pozici metodika sociálních služeb. Hlavní náplní práce na tomto postu je neustálé balancování a vyvažování správného poskytování osobní asistence, pečovatelské služby, sociálně aktivizačních služeb pro rodiny s dětmi či odlehčovacích služeb. Konzultování, doporučování, jednání, upozorňování, mentorování - to jsou mé zbraně. Mám to štěstí, že pracuji s profesionály, kteří svému řemeslu rozumí a větu uvedenou v úvodu nepoužívají.

Vždyť je toho tolik, co je třeba vykonávat tak, aby nemohl přijít žádný postih ze strany kontrolních orgánů. Jde o záležitosti, o kterých nemá běžný smrtelník ani potuchy. Vedení různých evidencí zájemců, klientů, nouzových či havarijních situací, záznamy o předávání služby, individuální plány, žádosti, kontakty, souhlasy GDPR, hodnocení zaměstnanců, vyhodnocování cílů služby či vedení agendy stížností. S vaším dovolením se u poslední jmenované oblasti pozastavím.

Pokud bychom v sociálních službách nic neřešili, po ničem nepátrali, nedopadlo by to s největší pravděpodobností dobře. Povinnosti poskytovatelů sociálních služeb praví, že každá taková sužba musí vést evidenci stížností, musí průběžně seznamovat klienta s možností stěžovat si a zajistit, že výše uvedenému rozumí. Je velice důležité umět rozpoznat, co se stížností rozumí. Jsme lidé a Češi k tomu. Náš národ je zvyklý být se vším nespokojený, na všechno nadávat, ale nechávat řešení na někom jiném. Velice často hledáme důvody, proč něco nejde, místo toho abychom hledali způsoby jak situaci zvládnout. Můžeme se zlobit na počasí, politickou situaci, finanční nedostatky, nalomené zdraví, nebo že jsme nenastartovali automobil a přivezeme tím pádem děti pozdě do školy. Mno, v těchto případech bude pomoc naší Charity pravděpodobně neúčinná. Ve chvíli, kdy se však někdo ozve, že není spokojen s poskytováním nebo průběhem sociální služby, tak to je jiná písnička. V sociálních službách stížností rozumíme každé podání či sdělení, jež upozorňuje na nedostatky poskytované sociální služby a je projevem nespokojenosti s daným stavem, vyžaduje řešení a nápravu, které stěžovatel nemůže učinit sám vlastními prostředky.

Každý si může stěžovat osobně, písemně, elektronicky či telefonicky. Samozřejmě si může zvolit i zástupce nebo anonymní podání. Všechny stížnosti doručené do Oblastní charity Pardubice nebo podané jejím pracovníkům v konkrétních sociálních službách jsou neprodleně předávány odpovědnému pracovníkovi k zaevidování a dalšímu postupu. Pracovník, který obdrží stížnost k vyřízení, postupuje tak, aby byla stížnost vyřízena ve třicetidenní lhůtě a bez zbytečných průtahů.

Pracovník, který má na starosti vyřízení podnětů nebo stížností zvolí takový postup, který vede k rychlému zjištění skutečného stavu věci, nesnižuje důstojnost žádného z účastníků a neovlivňuje nežádoucím způsobem budoucí vztahy mezi účastníky. Způsob vyřizování stížností je volen s ohledem na účinné, rychlé a odpovídající řešení.

Výsledek prošetření stížnosti se sděluje stěžovateli zpravi-

dla písemně, pokud se sám tohoto práva nevzdá, případně při osobním jednání.

Stížnosti jsou v Oblastní charitě Pardubice vnímány jako podnět pro rozvoj a zvyšování kvality sociálních služeb a za tím účelem jsou vyhodnocovány. Byť se to může zdát zvláštní, tak vedení a řešení stížností je vnímáno vždy pozitivně. Může totiž poukázat na nedostatky, o kterých nemá organizace ani potuchy. Ve chvíli, kdy si stěžuje klient na záležitost, které nejsou v moci „Charity“ vyřešit, jde o to, vysvětlit nastalou situaci stěžovateli. Nu a ve chvíli, kdy někdo poukáže na pochybení ze strany pracovníků, není nic jednoduššího nežli ke spokojenosti všech napravit chyby, na které je poukazováno. A o to přesně jde - o spokojenost klientů, rodin a všech, kteří se s důvěrou obracejí na charitní služby.

Jaroslav Havlík

Mise na Ukrajinu

Ve spolupráci s Charitami Lvov a Drohobyč pokračujeme v humanitární pomoci na Ukrajinu.

Během misí na Ukrajinu jsem potkala mnoho obětavých Čechů, kteří nezištně pomáhali konfliktem zmítané zemi. Naše pomoc byla cílená. Přiváželi jsme do místních charit a neziskových organizací trvanlivé potraviny, drogerii, zdravotnické pomůcky a prostředky. Do Čech s námi cestovali běženci především z Doněcké a Luhanské oblasti – staří, vážně nemocní lidé a matky s dětmi. Mnohdy se nemají kam vrátit. Jejich města byla vybombardovaná a domy jsou zcela zničené. Zároveň v sobě živí naději, že jednou bude líp.

„Co komu udělal invalidní Olexandr z Kramatorsku, slepá Olha z Lysyčansku nebo vážně nemocný Denis z Dnipra?“ Na tuto otázku není odpověď. To jsou nejpotřebnější z potřebných. Oni jsou Kristus na kříži. Oni mi dali lekci. Mám se dobře.

Zázraky neumíme. Můžeme podat pomocnou ruku těm, kteří ji nejvíce potřebují. Buďme kapkou v moři, i ta má velký smysl. Buďme lidmi, kterým není lhostejný osud druhých.

Markéta Vašková

Vyhnaní z vlastní země

Lvov, Ukrajina 10. 4. 2022, třetí mise během válečného konfliktu.

Na Iovském nádraží je všudypřítomná vojenská domobrana a policie. Očekává se příjezd několik hodin zpožděného evakuačního vlaku z Doněcké oblasti. Na nástupišti panuje naprosté ticho, ze kterého mrazí. Přijíždí snad půlkilometrová souprava. Z vagónu vystupuje s pomocí dobrovolníků starší manželský pár. Pán je po vysoké amputaci dolní končetiny ve stehně. Na utrpení, které měli vepsané do tváře, nikdy nezapomenu. Jejich slova zněla: „To je peklo, spálená země. Nechtěli jsme utíkat, ale musíme!“ Oba jsou silně rozrušení. Stále opakují, že pojedou kamkoliv, kde je to bezpečné.

Odjíždíme ze Lvova. Olexandr vypráví svůj životní příběh. Narodil se v Mariupolu a je vystudovaný inženýr. Se svojí první ženou vychoval dva syny. Manželka zemřela. Chlapci se oženili a zůstali v přístavním městě. Po několika letech potkal Ljubu, která pochází z Uralu. Vzali se – on Ukrajinec a ona Ruska. Úžasná žena, která s láskou pečuje o svého invalidního muže. Zůstávají spolu v dobrém i zlém – v míru i ve válce. Vnímám obrovskou bolest, kterou oba prožívají. Zároveň se upínají k naději, že vše nekončí špatně. Synům a jejich rodinám se podařilo uprchnout z Mariupolu do Záporoží. I oni museli opustit svůj domov – milovaný Kramatorsk. Bez jakékoliv jistoty, že se tam ještě někdy vrátí.

Konflikt na Ukrajině eskaloval. Ztráty na životech jsou zbytečné a na duši doživotní. Nechápu proč a z jakého důvodu Rusko vojensky napadlo území jiného svrchovaného státu. Jedno vím jistě, že je velice jednoduché z pohodlí domova komentovat cokoli, co se týče nejen války, ale i samotných Ukrajinců. Jsou to lidé jako my, jsou to civilizovaní Evropané. Mají jméno, příjmení, obavy i naděje – zrovna tak jako Olexandr a Ljuba, se kterými jsem prožila cestu z Ukrajiny až do Čech. Nezavírejme oči před válkou. Nebudme lhostejní k utrpení bližních. Podejme pomocnou ruku, neboť ti lidé ji potřebují. Prožila jsem příliš, abych nepochybovala o tom, že oni jsou obětí agresora. Bůh existuje, ale také existuje peklo a nechť jsme ho zažít v takové podobě, jako museli oni.

Zveřejněno s laskavým svolením Ljuby a Olexandra z Kramatorsku.

Markéta Vašková

Markéta Vašková je vrchní sestrou Domácího hospice Andělů strážných Oblastní charity Pardubice, řadu let organizuje charitní materiální pomoc na Ukrajinu, spolupracovala s nemocnicemi v Tjačivu a Nerestnytsi. Od začátku války na Ukrajině pomáhá s dovozem především zdravotnického materiálu na Ukrajinu a s evakuací těch nejpotřebnějších do České republiky.

Pomoc v KACPU

Před několika měsíci v Pardubicích vzniklo v budově bývalé reálné průmyslové školy Krajské asistenční centrum pomoci Ukrajině. Pokud nejste dobrovolník nebo se jinak neangažujete v pomoci uprchlíkům před válkou na Ukrajině, je pro vás provoz tohoto centra skrytý a běžný kolemjdoucí může maximálně registrovat zvýšený pohyb lidí okolo bývalé „reálky“.

Kolem budovy Krajského úřadu se teď pohybuje více uniformovaných policistů, hasičů, zdravotníků. V jednu chvíli před Krajským centrem byly postaveny červené hasičské stany a kontejnery a náměstí kolem kostela Zvěstování Panny Marie ožilo hlasy maminek a dětí mluvících pro mnohé povědomou, přesto cizí řečí.

Těžko se vžívá do pocitů lidí, kteří se ze dne na den museli rozhodnout a odejít z rodné země za bezpečím. Nezbytné činnosti, služby a pomoc běžencům zde poskytuje několik institucí, ale také mnoho dobrovolníků a do pomoci se různým způsobem zapojilo mnoho firem, škol i jednotlivců.

Zřizovatelem koordinačního centra je Pardubický kraj. Koordinaci jednotlivých složek zajišťuje Odbor cizinecké policie PČR. Příchozí mnohdy ani nepoznají, že jsou v péči několika institucí zároveň. Uprchlíkům pomáhá Hasičský záchranný sbor Pardubického kraje, tlumočníci, fotograf, zdravotníci Českého červeného kříže, dobrovolníci z pardubické Charity, Správa uprchlických zařízení MV, Oddělení sociálně-právní ochrany dětí Pardubického kraje, Úřad práce, Všeobecná zdravotní pojišťovna a Odbor azylové a migrační politiky MV, se kterým Odbor cizinecké policie PČR úzce spolupracuje.

Od začátku konfliktu jsou v případě potřeby dobrovolníci, hasiči i policisté přítomni také na vlakovém nádraží v Pardubicích, kde zajišťují předání informací přijíždějícím běžencům, směřují je do KACPU a v případě větších skupin uprchlíků zajišťují dopravu přímo do centra.

Hned při příchodu se zde jednotlivých uprchlíků ujímají dobrovolníci, tlumočníci a případně i zdravotníci. Zjišťují stav a potřeby jednotlivých lidí a podávají informace, co je v centru čeká, na co mají nárok. Vlídnou formou je provázet je veškerými procedurami v centru, pomáhají vyplňovat formuláře žádostí v latině.

Jak se shodnou všichni zúčastnění, v první utečenecké vlně bylo centrum velice vytižené – 800 až 1.200 lidí denně. Byla zde spousta neskutečně emotivních příběhů, přicházeli lidé

**RODINY PEČUJÍCÍ
O SENIORY**

Č. ú. 1201207379/0800 vs 4600

z Mariopolu, kteří měli štěstí a dostali se z obléhaného města, maminky s malými dětmi, staří lidé vyčerpaní z mnohodenňé cesty, lidi, kterým nic nezůstalo a kterým se život během pár dní změnil způsobem, který si nedokážeme představit. Zachránili holý život a veškerý majetek měli třeba jen v jedné igelitové tašce.

Jak uvádí charitní koordinátor dobrovolníků Miloš Lášek: „Nadšení a ochota lidí pomáhat mi trochu připomínala listopad 1989, samozřejmě s tím rozdílem, že dnes žijeme ve svobodné zemi, kde se můžeme spolehnout také na všechny složky státu a kraje, ale i na další instituce, které pomáhají uprchlíkům.“

„Moc rád bych poděkoval všem, kteří se na pomoci lidem prchajícím před válkou podíleli a podílejí, ale pokud bych se pustil pouze do vyjmenovávání firem či organizací, určitě bych na někoho zapomněl a výčet by byl dlouhý. Od začátku konfliktu se jenom do pomoci přímo v KACPU zapojily více jak dvě stovky dobrovolníků. Další lidé nám pomáhali s charitní sbírkou potravinové a další pomoci uprchlíkům, která kontinuálně běžela neuvěřitelného půl druhého měsíce a díky obrovské solidaritě veřejnosti jsme mohli potravinami zásobit nejenom Krajské koordinační centrum, ale v individuálních případech poskytnout i následnou pomoc jednotlivým uprchlíkům. Pouze odhaduji, že jsme tak díky dárcům mohli pomoci bezmála třiceti tunami potravin a drogerie,“ dodává Miloš Lášek.

PŮJČOVNA KOMPENZAČNÍCH POMŮCEK

Kompenzační pomůcky usnadňují péči, přinášejí větší komfort pacientům i pečujícím. Lidé se sníženou soběstačností mohou zůstat součástí přirozeného prostředí a plnohodnotně žít v kruhu blízkých.

Půjčujeme antidekubitní matrace, francouzské hole, infuzní pumpy a stojany, kyslíkové koncentrátoři, WC nástavce, polohovací postele, sedačky do vany, mechanické vozíky, chodítka, toaletní židle a další.

Pardubice

Ivana Rejkubová

Tel.: 466 335 026, 775 296 843

pondělí – pátek 7:00 – 15:00

Holice

Bc. Dana Fífernová, DiS.

Tel.: 466 681 654, 775 296 831

po předchozí domluvě

SOCIÁLNÍ ŠATNÍK

Shromažďujeme oblečení a obuv pro dospělé i děti v nouzi z Pardubic a okolí, nábytek a věci potřebné pro domácnost.

Lůžkoviny, ručníky atd., hračky, školní potřeby, kočárky i auto-sedačky - čisté, nepoškozené oblečení a spárované boty zabalené v igelitovém pytlí nebo tašce můžete nosit do charitních kontejnerů na textil.

Umístění kontejnerů na www.pardubice.charita.cz

Michal Boháč,
466 335 026, 775 296 844,
mbohac@charitapardubice.cz
Pichlova 1573, 530 02 Pardubice

DOPROVOD A DOPRAVA OSOB

Poskytujeme dopravu speciálně upravenými automobily pro bezpečnou přepravu osob se sníženou soběstačností. Doprovoďme Vás k lékaři, do místa poskytování sociálních služeb, na návštěvy za rodinou, přáteli nebo za kulturou. Zajistíme asistenci při přesunu z domácnosti do vozidla, například do sanity.

Zajišťujeme také dopravu do ambulantních a pobytových odlehčovacích služeb, dovoz kompenzačních pomůcek a montáž polohovacích postelí.

pondělí – pátek 7:00 – 15:00

Ivana Rejkubová, 466 335 026, 775 296 843

info@charitapardubice.cz, V Ráji 732, 530 02 Pardubice

POTRAVINOVÁ POMOC

Pomáháme osobám nacházejícím se v tíživé životní situaci, kterou se snaží řešit ve spolupráci se sociální službou (např. městský úřad, ÚP ČR, nezisková organizace). Pomoc je poskytována na základě sociálního šetření a po vydání „Poukazu na potravinovou a materiální pomoc“ humanitárním pracovníkem na výdejním místě Oblastní charity Pardubice. Pro doporučení klienta sociálním pracovníkem je třeba kontaktovat vedoucí Služeb pro rodiny s dětmi PhDr. Karolínu Rumlovou.

Děkujeme všem, kteří pomoc potřebným podpořili při potravinových sbírkách a pomohli těm, kterým nezbývají prostředky na to nejzákladnější. Oblastní charita ráda přijme trvanlivé potraviny do skladu pomoci potřebným, kontaktní osobou je Michal Boháč.

PhDr. Karolína Rumlová

461 100 445, 777 296 826, potravinovabanka@charitapardubice.cz

Pichlova 1573, 530 02 Pardubice

Dobrovolnické centrum

Tříkrálová sbírka 2023

V roce 2023 podpoříte

- Paliativní ambulanci, mobilní hospic, pečovatelskou službu
- Vybudování nového střediska ambulančních a pobytových služeb
- Pobytovou sociální službu pro lidi na okraji společnosti
- Humanitární projekty v zahraničí
- Řešení mimořádných situací
- Přímou pomoc lidem v nouzi

Sbírkový účet 66008822/0800 VS 777955020

(Oblastní charita Pardubice)

Přivítáme nové koledníky

- rodiny, skupinky kamarádů i jednotlivce.

Děkujeme, že nám pomáháte pomáhat.

online koleda

S čím můžete jako dobrovolník pomoci?

Práce s dětmi – doučování dětí ze sociálně znevýhodněných rodin, akce pro děti.

Volnočasové aktivity se seniory – procházky, rozhovory, čtení knih, luštění křížovek...

Jednorázové akce – Tříkrálová sbírka, Sbírka potravin, výroba adventních věnců, šití kostýmů, údržba zahrad.

Firemní dobrovolníci - teambuilding v rámci firemního dne dobrovolnictví, smysluplná práce darovaná Charitě

Hledáme netradiční dobrovolníky - zahrádkáře

Součástí charitních prostor jsou zahrady, které využívají klienti odlehčovacích služeb, v Češkově ulici pak děti v rámci Klubu dětí. Uvítáme pomoc s údržbou, nápady na zlepšení, nabízíme možnost založení zeleninových či okrasných záhonků, využití skleníku. Vhodné nejen pro aktivní důchodce z Pardubic či okolí, kteří nemají vlastní zahrádku a přesto by rádi věnovali energii smysluplné činnosti.

Koordinátor dobrovolníků a Tříkrálové sbírky: Mgr. Miloš Lášek, 730 572 959, mlasek@charitapardubice.cz

Rodinné centrum

DAR Luže

KULTURNÍ A VZDĚLÁVACÍ PROGRAMY. LIDOVÉ TRADICE, SETKÁVÁNÍ

CENTRUM PRO VŠECHNY GENERACE

KLUB MAMIŇÁČEK
HRÁTKY S BATOLÁTKY,
KLUB M_ANIMA
KURZ ŠITÍ
KLUB OTAZNÍK
HRA NA FLÉTNU
PROMLUV POHYBEM

📞 603 880 938

rodinnecentrumdar.cz

BABIČKO, DĚDEČKU NAUČ MĚ • DEN ZEMĚ • DEN DĚTÍ • DEN CHARITY • ŽIJEME V LUŽI • PŘÍMĚSTSKÝ
TÁBOR • VELIKONOČNÍ A ADVENTNÍ DÍLNY • PŘEDNÁŠKY A BESEDY • TATÍNKOVO ODPOLEDNE

@rodinnecentrumdarluze

Oblastní charita
Pardubice

Kontakty na naše služby

Zdravotní péče

Domácí zdravotní péče Pardubicko (terénní)

Zuzana Cepková, vrchní sestra
731 646 803, zcepкова@charitapardubice.cz
V Ráji 732, Pardubice, 530 02

Domácí zdravotní péče Holicko (terénní)

Michaela Hlávková, vrchní sestra
731 619 791, mhlavkova@charitapardubice.cz
Palackého 38, Holice, 534 01

Hospicová péče

Domácí hospicová péče Pardubicko (terénní)

Veronika Pilcová, staniční sestra
734 435 166, vpilcova@charitapardubice.cz
V Ráji 732, Pardubice, 530 02

Domácí hospic Andělů strážných (terénní)

Ambulance paliativní medicíny

Markéta Vašková, vrchní sestra
775 296 830, vaskova@charitapardubice.cz
hospicpardubice.cz
nám. T.G. Masaryka 29, Holice, 534 01

Odlehčovací služby

Ambulantní odlehčovací služby Červánky Mikulovice

Jana Komárková, vedoucí střediska
730 549 252, jkomarkova@charitapardubice.cz
Devotyho 1, Mikulovice, 530 02 Pardubice

Pobytové odlehčovací služby Červánky Třebosice

Bc. Petra Průšková, vedoucí střediska
775 296 833, ppruskova@charitapardubice.cz
Třebosice 22, 530 02 Pardubice

Pobytové a terénní odlehčovací služby Červánky Pardubice

Bc. Robert Vitek, vedoucí střediska
735 726 954, rvitek@charitapardubice.cz
V Ráji 786, 530 02 Pardubice

Pečovatelská služba

Pečovatelská služba Pardubice (terénní)

Jarmila Klimešová, vedoucí střediska
775 296 850, klimesova@charitapardubice.cz
V Ráji 732, Pardubice, 530 02

Pečovatelská služba Lázně Bohdaneč

(ambulantní, terénní)

Eva Beránková, vedoucí střediska
603 459 486, eberankova@charitapardubice.cz
Šípkova 49, Lázně Bohdaneč, 533 41

Pečovatelská služba Holice (ambulantní, terénní)

Bc. Dana Fífernová, DiS., vedoucí střediska
775 296 831, dfifernova@charitapardubice.cz
Palackého 1131, Holice, 534 01

Pečovatelská služba Moravany (terénní)

Bc. Dana Fífernová, DiS., vedoucí střediska
775 296 831, dfifernova@charitapardubice.cz
nám. Hrdinů 13, Moravany, 533 72

Osobní asistence

Osobní asistence (terénní)

Jaroslava Čížková, vedoucí střediska
775 296 849, jcizkova@charitapardubice.cz
V Ráji 732, Pardubice, 530 02

Služby pro rodiny s dětmi

Služby pro rodiny s dětmi (ambulantní, terénní)

Sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi
a Služby pro pěstouny

Podpora integrace a adaptace uprchlíků z Ukrajiny

PhDr. Karolína Rumlová, vedoucí střediska
777 296 826, ksilarova@charitapardubice.cz
Češkova 1247, Pardubice, 530 02

OKÉNKO DO RODINNÉHO A VZDĚLÁVACÍHO CENTRA HOLOUBEK

Již 11 let se v Holoubku setkávají celé rodiny s dětmi, včetně **nastávajících maminek a seniorů**. Holoubek nabízí své služby a programy rodinám z Holic i širokého okolí po celý týden.

Všechny aktivity jsou zaměřeny na **posílení rodičovských kompetencí a podporu** zkvalitňování **rodinných vztahů**.

Rodiny v Holoubku mají možnost prožít **společné chvíle** se svými dětmi při nabízených **pohybových, hudebních a tvořivých aktivitách**.

Velkým přínosem jsou i vzájemná setkávání s jinými rodinami, při kterých si předávají své zkušenosti. V centru najdou možnosti jak strávit příjemné chvíle i **senioři**, nejen při **vzdělávacích a volnočasových aktivitách**, ale i při **setkávání pěveckého sboru Radost**. Holoubek je **otevřen všem rodinám bez rozdílu** sociálního postavení a **rád přivítá každého, kdo naše centrum navštíví**.

Rodinné a vzdělávací centrum Holoubek, Dudychova 782, HOLICE

kontakt: Milena Vohralíková – vedoucí centra

mobil: 733 141 960, holoubek@charitapardubice.cz, www.rvcholoubek.cz

Ze života Charity

Ambulance paliativní medicíny v Holicích

Pro vážně nemocné Charita v Holicích otevřela specializovanou lékařskou službu – Ambulanci paliativní medicíny pro pacienty s pokročilým onemocněním. V ambulanci působí lékař se specializací paliativní medicíny. Služba je plně hrazena zdravotními pojišťovnami.

Sbírky potravin

Díky štědrosti dárců jarní a podzimní Sbírky potravin doplňují charitní sklad Potravinové pomoci a pomáhají těm, kterým nezbyvají prostředky na to nejzákladnější. Pomoc je vydávána na základě poukazu vystavovaného sociálními pracovníky ve spolupráci se státními a neziskovými organizacemi.

Letní dětské tábory

Rodinné centrum Dar Luže tradičně pořádá dva běhy tematicky zaměřených letních táborů. Aktivity programu Pomoc romským rodinám v Luži byly rozšířeny dokonce o čtyři dětské letní kempy, v Pardubicích proběhl tradiční, v pořadí šestý pří městský tábor pro děti klientů Služeb pro rodiny s dětmi.

Nezisková organizace roku

Pardubický kraj a Koalice nevládek Pardubicka vyznamenali dobrovolníky, neziskové organizace a odpovědné firmy, které přispěly k rozvoji dobrovolnictví a neziskového sektoru. Oblastní charita Pardubice byla oceněna jako nezisková organizace roku.

Duhové křídlo pro Charitu

Cenu Duhového křídla v kategorii Poskytovatel sociálních služeb udělovanou Pardubickým krajem a Národní radou osob se zdravotním postižením získala Oblastní charita Pardubice.

Pouť lidí dobré vůle za umírající, nemocné a trpící

Již počtvrté u příležitosti celorepublikového Dne Charity poutní chrám Panny Marie Pomocné na Chlumku v Luži přivítal poutníky, kteří přišli prosit za své blízké a zároveň podpořit charitní práci. V zaplněném chrámu mohli poutníci a návštěvníci mše svaté odevzdat Boží milosti své individuální prosby za zdraví svých blízkých či poděkovat za péči charitních sester, pečovatelek, lékařů a sociálních pracovníků. Mši svatou celebroid generální vikář Královohradecké diecéze Jan Paseka.

Paliativní den Holice - kongres paliativní medicíny

Oblastní charita Pardubice pořádala 9. září 2021 odborný kongres. Zazněly přednášky lékařů, zdravotních sester, prezentace statistických údajů ÚZIS. Velkou odezvou měla přednáška odhalující etické a spirituální aspekty oboru. Zvláštní blok byl věnován dětské paliativní péči, včetně pohledu psychologa na toto téma a nástinu koncepce paliativní péče v regionu. Zkušenosti prezentovaly týmy mobilní paliativní péče. Na setkání přijelo přes 190 účastníků z celé republiky.

Univerzita běžela pro hospic

Sportem se rozhodli pomáhat studenti, akademici i zaměstnanci Univerzity Pardubice a vyzvali k tomu také obyvatele Par-

dubic. Ti si vybírali ze dvou tras, na které mohli vyjet také na kolech nebo koloběžkách. Výtěžek akce podpořil domácí hospicovou péči pardubické Charity.

Adventní věnce pro domácí hospic

Charita každoročně pořádá benefiční akci Adventní věnce pro domácí hospic. Společné vyrábění proběhlo v Salesiánském klubu mládeže, na Univerzitě Pardubice, v ČSOB Pojišťovně, ve Foxconnu, ve firmě Panasonic a v Kroužcích Východní Čechy. Děkujeme všem, kteří věnce vyráběli, prodávali, kupovali, přispěli do sbírkové pokladničky nebo hospicovou péči podpořili darem.

Joyce může chodit do školy

Již řadu let zaměstnanci Oblastní charity Pardubice mezi sebou organizují finanční sbírku na pomoc indické dívce Joyce a pomáhají jí tak na cestě za vzděláním a lepší životní šancí v rámci programu Adopce na dálku DCH Hradec Králové. V tuto chvíli Joyce studuje střední zdravotnickou školu a chce se stát lékařkou.

Tóny pro Ukrajinu

Za uspořádání benefičního koncertu Tóny pro Ukrajinu, jehož výtěžek bude prostřednictvím Oblastní charity Pardubice použit na podporu ukrajinských dětí a jejich matek, děkujeme řediteli Chlapeckého sboru Bonifantes Janu Míškovi a všem vystupujícím umělcům ze Smyčcového orchestru ZUŠ Chrást, Dětského folklórního souboru Sejkorky – Sokol Slatiňany, Národopisného souboru Formani – Slatiňany, Chlapeckému sboru Bonifantes a dalším.

Firemní dobrovolníci v Třebosicích

Hned dva týmy dobrovolníků zútlňovaly prostředí zahrady pro klienty Odlehčovacích služeb Červánky v Třebosicích. Jak řekla jejich vedoucí Petra Průšková: „Ze srdce děkujeme ČSOB Pojišťovně a firmě Stäubli, jejichž pracovníci odvedli kus poctivé práce, samotným firmám také za finanční dary, které pokryly veškeré materiálové náklady.“

Stříbrné charitní kříže pro naše kolegy

Na oslavách 30. výročí založení Diecézní katolické charity Hradec Králové bylo oceněno 21 pracovníků za obětavou službu v Charitě. Mezi nimi i naši kolegové Jana Nechvilová, staniční sestra Domácího hospice Andělů strážných a Miloš Lášek, koordinátor dobrovolníků.

Vodorovně: A. Soudní případ; stovky. B. Anna (dom.); fr. módní návrhář. C. Šp. řeka; pracovní skupina. D. Zdvořilé oslovení vdané ženy; infekční onemocnění. E. Mužské jméno; noční motýl. F. Část obličeje; vyhnout se překážce.

Visle: 1. Bizetova opera. 2. Spojka; nemocniční oddělení. 3. Jméno zpěváka Jürgense; zvýšený tón. 4. Slov. zvr. zájmeno; omezenec. 5. Partner Evy; SPZ Mladé Boleslavi. 6. Zdvořilé oslovení muže (v Anglii); přív. zájmeno. 7. Něm. mrtvý; švédské město. 8. Hora, na které přistál Noe.

Pomůcka: Ore, tot.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
A									
B									
C									
D									
E									
F									
G									

Autor: Stanislav Lank

1. Český herec (Jiří).
2. Hlídka.
3. Turist. přístřeší.
4. Otec (famil.).
5. Naše největší dravá ryba.
6. Následek provinění.
7. Smradlavá šelma.
8. Skoro.
9. Nerost (součást žuly).
10. Osman.
11. Pořád.
12. Potomek (zdrob.).
13. Švestka.

1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									
11									
12									
13									

Vydává jednou ročně Oblastní charita Pardubice

V Ráji 732, 530 02 Pardubice, info@charitapardubice.cz, 466 335 026